

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ζαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ.-ΦΑΞ 5232553 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 20 ΝΟΕΜΒΡΗ 1998 ΑΡ. ΦΥΛ. 317 ΔΡΧ. 200

ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΔΕΝ ΑΝΗΚΕΙ ΣΤΟΥΣ ΣΟΣΙΑΛ-ΦΑΣΙΣΤΕΣ

‘ΟΧΙ ΣΤΟΥΣ ΤΡΑΜΠΟΥΚΟΥΣ ΤΟΥ ΨΕΥΤΟΚΚΕ

Η φετινή επέτειος του Πολυτεχνείου ήταν ένας σημαντικός σταθμός προς τον έλεγχο αυτής της γιορτής από τους σοσιαλφασίστες. Αυτό εκδηλώθηκε με δύο τρόπους : από τη μια μεριά με τον πολιτικό και οργανωτικό έλεγχο του χώρου του Πολυτεχνείου και από την άλλη με τον πολιτικό έλεγχο της πορείας.

Ο πρώτος και πιο βασικός έλεγχος εμφάνισε το αποκρουστικό του πρόσωπο με την απαγόρευση που επιβλήθηκε στον Αρσένη να καταθέσει στεφάνι.

Είναι αλήθεια ότι εδώ και χρόνια τα μικρόφωνα και τον έλεγχο των ομιλιών, μηνυμάτων και αναγγελιών την έχει το μπλοκ των σοσιαλφασιστών που έχει επικεφαλής το ψευτοΚΚΕ και μαχητικό του απόσπασμα το ΝΑΡ. Η σχέση ψευτοΚΚΕ και ΝΑΡ είναι σχέση χιτλερικής αστικής τάξης και φασιστικών αντικαπιταλιστών μικροαστών. Κάποια στιγμή ίσως οι πρώτοι σφάζουν τους δεύτερους, αλλά σήμερα και οι δύο συνεργάζονται ενάντια στον αστικό δημοκρατισμό και την πραγματική αριστερά.

Στο τριήμερο του Πολυτεχνείου άκουγε κανείς διαρκώς από τα μεγάφωνα τα ουρλιαχτά τους ενάντια στην Ευρώπη, στην ΟΝΕ και στο ευρώ, ενάντια στις θετικές αλλαγές στα Πανεπιστήμια με τα ΠΣΕ, ενάντια στο αντιγραφειοκρατικό μέτρο της κατάργησης της επετηρίδας και υπέρ όλων των αντιδραστικών κινημάτων που το ψευτοΚΚΕ και η ουρά του έχουν εξαπολύσει για να στείλουν τη χώρα στο Μεσαίωνα.

Όμως το καινούργιο στον έ-

λεγχο του χώρου του Πολυτεχνείου και αυτό που έδειχνε την κλιμάκωση του ελέγχου του σοσιαλφασισμού σε σχέση με τα άλλα χρόνια ήταν, όπως είπαμε, η ωμή απαγόρευση στον Αρσένη να καταθέσει στεφάνι.

Η αιτιολόγηση αυτής της απαγόρευσης είχε να κάνει με

τους ξυλοδαρμούς που δέχτηκαν από τα ΜΑΤ τα τάγματα εφόδου πέρυσι στον διαγωνισμό του ΑΣΕΠ. Ασφαλώς αυτή η αιτιολόγηση δεν “ξέχναγε” ότι η αστυνομική βία που ασκήθηκε εναντί τους ήταν παράγωγη της βίας που οι ίδιοι άσκησαν σε βάρος δεκάδων χιλιάδων ανθρώπων που είχαν ήδη μαζικά αποφασίσει να πάνε και να δώσουν εξετάσεις στο ΑΣΕΠ, παρά τις απειλές των τραμπούκων.

Ωστόσο και αυτή η αιτιολόγηση ήταν αφάνταστα εύλογη πολιτικά για έναν άλλο απλό λόγο. Γιατί δεν ήταν ο Αρσένης ο μοναδικός

υπεύθυνος αυτής της βίας, αλλά ήταν όλη η κυβέρνηση και όλα τα μέλη της που κάλυψαν την κυβερνητική θέση στο ζήτημα του ΑΣΕΠ τουλάχιστον επίσημα. Όμως οι “ιδιοκτήτες” του Πολυτεχνείου έβαλαν στο στόχαστρο τον Αρσένη, επειδή ο Αρσένης είναι αυτή την εποχή ο υπουργός για φάγωμα. Το έγκλημά του είναι ότι είναι ο τελευταίος εθνικιστής - δυτικόφιλος που έχει κάποια εξουσία στο κράτος.

Έτσι ήταν αυτός, και δευτερευόντως ο Σημίτης, που δέχτηκαν από τους τραμπούκους μια πρωτοφανή επίθεση με σπρωξίματα, προπηλακι-

σμούς και ρίψη αντικειμένων την ώρα που πήγαιναν να καταθέσουν στεφάνια. Την ανοιχτή πολιτική ευθύνη και την ευθύνη για την επίθεση αυτή την άφησε το ψευτοΚΚΕ στο ΝΑΡ και τα ΕΑΑΚ.

Αλλά βέβαια τέτοιες μαύρες δυνάμεις ποτέ δεν ομολογούν ότι ξεκινούν επιθέσεις. Τα μεγάφωνα αμέσως μετά τα επεισόδια, ιδίως οι ανακοινώσεις των ΕΑΑΚ, δεν σταμάτησαν να τονίζουν ότι την επίθεση την έκαναν στους “φοιτητές” δήθεν τραμπούκοι της αστυνομίας ντυ-

συνέχεια στη σελ. 4

ΟΤΣΑΛΑΝ: ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΡΩΣΙΚΗΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΑΣ

Η υπόθεση της (μη) έκδοσης του σοσιαλφασίστα τρομοκράτη Οτζαλάν στην Τουρκία έχει πάρει τεράστιες διαστάσεις απ’ όλες τις πλευρές. Ο απανταχού σοσιαλφασισμός, ανοιχτός και κρυμμένος, πατώντας για άλλη μια φορά στην παχυδερμία των δυτικών ιμπεριαλιστών, δημιούργησε μια χρυσή ευκαιρία να πετύχει μ’ ένα σμπάρο όχι δύο, αλλά ολόκληρο κοπάδι τρυγό-

νια.

Η υπόθεση ξεκινάει από πολύ παλιά, αλλά τώρα τελευταία διεθνοποιήθηκε χάρη στις άοκνες προσπάθειες της ίδιας της Ρωσίας και του παλιού αρχηγού της Κα Γκε Μπε Πριμακόφ προσωπικά. Άμοιρη ευθυνών δεν είναι και η αμερικάνικη πολιτική, που, με πρόσχημα το χτύπημα του Σαντάμ Χουσεϊν στο Ιράκ, έβαλε στο ίδιο τραπέζι τον Μπαρζανί και τον Ταλαμπανί, εκπροσώπους των δύο κουρδικών παρατάξεων

του Ιράκ, να συμφωνήσουν (με αμερικάνικη παρότρυνση) στη δημιουργία ενός άτυπου κρατικού μορφώματος στο βόρειο Ιράκ. Καθόλου άμοιρη (το αντίθετο μάλιστα) δεν είναι και η κυβέρνηση Νταλέμα και συνολικά ο κυβερνητικός συνασπισμός στην Ιταλία, που πρόσφατα επέτρεψε στο “εξόριστο κουρδικό κοινοβούλιο” (ένα όργανο του ΡΚΚ) να συνεδριάσει στην ιταλική βουλή. Άμοιρη ευθυνών, τέλος, δεν είναι η ίδια η Ευρωπαϊκή Ένωση, που εδώ και

χρόνια υποτάσσεται στο ελληνικό βέτο και κρατάει την Τουρκία έξω από τις ευρωπαϊκές διαδικασίες, ενισχύοντας έτσι αντικειμενικά τις αντιευρωπαϊκές δυνάμεις μέσα στην ίδια την Τουρκία.

ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΤΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

Τον Οχτώβρη ανάμεσα στην Τουρκία και τη Συρία προκλήθηκε ένταση λόγω ακριβώς της

συνέχεια στη σελ. 12

Σύσκεψη στη ΛΑΡΚΟ ΟΛΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΒΙΩΣΗ ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

Πραγματοποιήθηκε στις 8 του Νοέμβρη σύσκεψη, με πρωτοβουλία του σωματείου των εργαζομένων της ΛΑΡΚΟ στα γραφεία του σωματείου, στην οποία πήραν μέρος οι πρόεδροι των κοινοτήτων της περιοχής, οι πρόεδροι των εργατικών κέντρων Λαμίας, Λειβαδιάς, Θήβας, ο νομάρχης Εύβοιας και ο νέος νομάρχης Βοιωτίας και άλλοι συνδικαλιστές.

Σ' αυτήν την συγκέντρωση επίσης παραβρέθηκε και αντιπροσωπεία της ΟΑΚΚΕ σαν παρατηρητής.

Στην εισήγησή του ο πρόεδρος του σωματείου της ΛΑΡΚΟ ενημέρωσε τους παρευρισκόμενους ότι από την πλευρά της εταιρείας έχει αποφασιστεί σαν μέτρα για να μπορέσει να επιβιώσει το εργοστάσιο:

- Να γίνουν 200 οικειοθελείς αποχωρήσεις
- Να αυξηθεί το μετοχικό κεφάλαιο κατά 1,2 δις που θα δοθούν για αποζημιώσεις
- Μέχρι τη στιγμή εκείνη είχαν ήδη αποχωρήσει 50 εργαζόμενοι
- Σύμφωνα με την ενημέρωσή του από τη διοίκηση του εργοστασίου, η εταιρεία θα κάνει τις επιλογές για τις αποχωρήσεις

Στη συνέχεια τόνισε ότι το σωματείο είναι αντίθετο στην ιδιωτικοποίηση της ΛΑΡΚΟ διότι πιστεύει ότι κάτω από τον κρατικό έλεγχο αυτό θα δει προκοπή και

έθεσε μερικά ερωτήματα που έχουν σχέση με την ιδιωτικοποίηση, όπως για ότι δεν ξέρουμε το τίμημα, ότι δεν ξέρουμε ποιος θα την αγοράσει, για το τι θα γίνει με το εργασιακό καθεστώς ή για το ποια θα είναι η τύχη της όταν ιδιωτικοποιηθεί κάτω από καθεστώς κρίσης της αγοράς του νικελίου παγκόσμια. Τόνισε ιδιαίτερα τον γεγονός ότι αν δεν πέσει ρευστό και αν δεν γίνουν επενδύσεις τότε η ΛΑΡΚΟ δεν έχει πολύ ζωή.

Αυτό που έχει μια ιδιαίτερη σημασία είναι ότι μετά τα γεγονότα με την Γκρινπίζ είναι δύσκολο να δοθεί η άδεια για την ανανέωση της απόρριψης της σκουριάς στη θάλασσα. Μάλιστα η Γκρινπίζ μαζεύει και υπογραφές για να μην δοθεί η άδεια.

Το σωματείο δεν είναι υπέρ της απόρριψης της σκουριάς στη θάλασσα, αλλά δεν βλέπει και άλλη λύση αυτή τη στιγμή. Εάν η σκουριά πέσει στα νταμάρια τότε, επειδή αυτή έχει αλάτι, υπάρχει ο κίνδυνος να μολυνθούν υδροφόροι ορίζοντες.

Στη συνέχεια μίλησαν και οι περισσότεροι από τους παρευρισκόμενους όπου όλοι τόνισαν την ανάγκη να ζήσει το εργοστάσιο γιατί από το μέλλον του εξαρτάται και το μέλλον 3500 οικογενειών που ζουν από αυτό στους διάφορους νομούς που έχει δραστηριότητα η εταιρεία. Τάχθηκαν γενικά κατά της ιδιωτικοποίησης του

εργοστασίου αλλά συμφώνησαν σε γενικές γραμμές με την ανάγκη να γίνουν θυσίες προκειμένου να ξεπεραστεί η κρίση και να ζήσει η βιομηχανία. **Μάλιστα ακούστηκε και η άποψη ότι η ουσία είναι η λειτουργία του εργοστασίου και όχι το κρατικό ή το ιδιωτικό.** Όλοι πρότειναν διάφορες μορφές κινητοποιήσεων με στόχο να κρατηθεί η βιομηχανία και **όλοι συμφώνησαν ότι πρέπει οι κινητοποιήσεις να μη θίξουν την παραγωγή στο εργοστάσιο και να γίνουν μακριά από αυτό,** έτσι ώστε να μην δημιουργήσουν και άλλα επιπλέον προβλήματα σε αυτό. Πραγματικά μια άλλη ποιότητα φάνηκε μέσα σε αυτή τη σύσκεψη. Είναι χαρακτηριστική η τοποθέτηση του προέδρου του εργατικού κέντρου Λειβαδιάς που είναι και ο πρόεδρος των εργαζομένων στην Πεσινέ (βιομηχανία που έχει "δεινοπαθήσει" από τους κνίτες) ότι εκεί οι εργαζόμενοι δέχτηκαν τις εθελούσιες εξόδους και τώρα το εργοστάσιο πάει καλά.

Είναι επιτακτικό καθήκον κάθε δημοκράτη, παρόλο που το σωματείο έχει λαθεμένη θέση στο ζήτημα της ιδιωτικοποίησης μιας και το βασικό είναι το εργοστάσιο να ζήσει είτε σαν κρατική ιδιοκτησία είτε σαν ιδιωτική, να βοηθήσει την υπόθεση της ΛΑΡΚΟ έτσι ώστε να κρατηθεί το εργοστάσιο που αποτελεί πηγή ζωής για την περιοχή.

ΠΩΣ Η ΓΚΡΙΝΠΙΣ ΕΜΠΟΔΙΖΕΙ ΤΗΝ ΗΛΕΚΤΡΟΠΑΡΑΓΩΓΗ ΣΤΗΝ ΚΡΗΤΗ

Το νομαρχιακό συμβούλιο Λασιθίου απέρριψε ομόφωνα στις 18 του Νοέμβρη (*Ελευθεροτυπία, 20-11*) την Μελέτη Περιβαλλοντικών Επιπτώσεων της ΔΕΗ για την εγκατάσταση και λειτουργία στην περιοχή του Αθρινόλακκου ατμοηλεκτρικού σταθμού παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας που θα χρησιμοποιούνταν για την κάλυψη των αναγκών της Κρήτης κατά τους καλοκαιρινούς μήνες που η κατανάλωση είναι μεγάλη. Έτσι ικανοποίησε την καμπάνια που είχε κάνει η γνωστή αντιδραστική "οικολογική" οργάνωση Γκρινπίζ με στόχο την ματαίωση της εγκατάστασης. Μάλιστα όπως είχαμε γράψει και τότε η Γκρινπίζ είχε προτείνει αντί για την κατασκευή ατμοηλεκτρικού σταθμού την αγορά γεννητριών που θα λειτουργούσαν με τον αέρα ή με τον ήλιο. Όμως όπως εύκολα μπορεί κανείς να καταλάβει ο ήλιος δεν υπάρχει πάντα και ο αέρας δεν φυσά πάντα. Από την άλλη ο ηλεκτρισμός έχει την ιδιότητα να μην αποθηκεύεται (σε ποσά για μαζική κατανάλωση). Γιαυτό το λόγο και η πρακτική που ακολουθείται παγκόσμια αλλά και σε άλλες περιπτώσεις στη χώρα μας είναι οι ανεμογεννήτριες και τα ηλιακά στοιχεία να χρησιμοποιούνται βοηθητικά στο κύριο δίκτυο το οποίο τροφοδοτείται από γεννήτριες που κινούνται από μηχανές που λειτουργούν με καύσιμο το πετρέλαιο. Λίγο καιρό μετά την τότε εκστρατεία της Γκρινπίζ αυτή περιόδευε στην Κρήτη επιδεικνύοντας μια ηλιακή γεννήτρια δικής της κατασκευής και προέτρεπε τη ΔΕΗ να την αγοράσει δίνοντας άλλη μια απόδειξη για τα κίνητρά της εκστρατείας της.

Η απόφαση αυτή του νομαρχιακού συμβουλίου του Λασιθίου να δικαιώσει την καμπάνια της αντιδραστικής αυτής οργάνωσης ανοίγει τους ασκούς του Αιόλου και δίνει το δικαίωμα σε αυτήν να επεμβαίνει και να κλείνει εργοστάσια ή να εμποδίζει την παραγωγική ανάπτυξη.

Είναι πρόσφατη η καμπάνια της ενάντια στη βιομηχανία της ΛΑΡΚΟ με το ψεύτικο πρόσχημα ότι η σκουριά που απορρίπτεται στη θάλασσα ρυπαίνει. Βέβαια εκεί οι εργαζόμενοι απόκρουσαν σε μια πρώτη φάση αυτήν την επίθεση, όμως αυτή συνεχίζει την καμπάνια της μαζεύοντας υπογραφές για να μην δοθεί η νέα άδεια απόρριψης της σκουριάς που σημαίνει ότι στην πραγματικότητα θα κλείσει το εργοστάσιο.

Σπουδαία απεργία των Αλβανών εργατών στη Λέσβο

Είχαμε γράψει παλιότερα ότι η απεργία των μεταναστών εργατών γης, κύρια αλβανών, πριν μερικούς μήνες στο νομό Μαγνησίας, ήταν τεράστιας σημασίας για όλους τους μετανάστες και άνοιγε καινούργιους δρόμους για την διεκδίκηση των δικαιωμάτων όλων των μεταναστών.

Πράγματι, οι μετανάστες εργάτες γης είναι από τους πιο άγρια εκμεταλλεζόμενους μετανάστες και οι συνθήκες της ζωής τους είναι στην συντριπτική τους πλειοψηφία βάρβαρες με όλη τη σημασία της λέξης. Πολλές φορές διαμένουν στο ύπαιθρο και κοιμούνται σε στάβλους ή στα χωράφια χωρίς ούτε τα απαραίτητα για μια στοιχειωδώς αν-

θρώπινη διαβίωση. Μπροστά λοιπόν στην άγρια εκμετάλλευση από την αστική τάξη της υπαίθρου αυτοί ξεσηκώθηκαν και ζήτησαν τα δικαιώματά τους.

Αυτή τη φορά απέργησαν στην περιοχή του χωριού Λουτρών Λέσβου απέχοντας από το μάζεμα της ελιάς, που είναι το βασικό προϊόν της περιοχής και που τώρα είναι η εποχή του μαζέματος. Ζητούν να παίρνουν 10000 δρχ μεροκάματο, όταν οι αντίστοιχοι έλληνες εργάτες παίρνουν 15000 δρχ. Έχουν μάλιστα φτιάξει και ένα ταμείο αλληλοβοήθειας για όσους μένουν άνεργοι.

Όπως έχουμε αναλύσει πολλές φορές η οικονομική ανισότητα στο μεροκάματο είναι

μια από τις δύο αιτίες του ρατσισμού στη χώρα μας. Το γεγονός δηλαδή ότι οι ξένοι εργάτες, κύρια οι Αλβανοί, αμείβονται χαμηλότερα για την ίδια δουλειά από τους αντίστοιχους έλληνες συναδέλφους τους. Αυτή η οικονομική ανισότητα σημαίνει ότι είτε η απόδοσή του είναι από τη φύση της μικρότερη από την αντίστοιχη του έλληνα εργάτη, είτε πάλι από τη φύση του οι ανάγκες του είναι μικρότερες από τις αντίστοιχες του έλληνα συναδέλφου του. Αλλά όπως παρατήρησε πολύ εύστοχα και ο Φλοράν (από τους απεργούς της Μυτιλήνης) "... ούτε και το ρεύμα, ούτε και το νερό στο σπίτι μου τα πληρώνω λιγότερο επειδή είμαι ξένος, ούτε κα-

νείς μου δίνει να φάω με λιγότερα χρήματα από ότι σε έναν έλληνα..." (*Ελευθεροτυπία, 19-11*). Η άλλη αιτία του ρατσισμού βρίσκεται στο μίσος που προκαλεί στους έλληνες εργάτες η είσοδος στην αγορά εργασίας ανθρώπων που πουλάνε την εργατική τους δύναμη στο μισό ή και λιγότερο από ότι οι έλληνες εργάτες, με άμεσο αποτέλεσμα την πτώση του μέσου μεροκάματος στη χώρα.

Από αυτήν λοιπόν την άποψη ο αγώνας των αλβανών εργατών γης στη Μυτιλήνη αποκτά εξαιρετική σπουδαιότητα και είναι χρέος των δημοκρατών να του συμπαρασταθούν όσο μπορούν περισσότερο..

Παρακαλούμε τους αναγνώστες μας να στέλνουν τα γράμματά τους στη Τ.Θυρίδα 8371, Τ.Κ 10010
Για τις οικονομικές σας ενισχύσεις χρησιμοποιείτε τον νέο λογαριασμό μας στην Εθνική Τράπεζα: 160/764962-29 ή την Τ.Θ 8371 Τ.Κ 10010 στο όνομα Κ. Λιακόπουλος

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ
15ήμερη εφημερίδα της ΟΑΚΚΕ
Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο Κώστας Λιακόπουλος
Χαλκοκονδύλη 35
5ος όροφος
Τ.Θ. 8371
Τ.Κ. 100 10 Αθήνα
Τηλ.-Φαξ. 5232553
Ετήσια συνδρομή: 5.000
Εξαμηνιαία: 2.500

ΣΗΜΕΙΩΣΗ ΣΥΝΤΑΞΗΣ

Συνεχίζονται και αυτή την εβδομάδα οι εκλογές στο Συνδικάτο Μετάλλου. Η ΕΣΑΚ παρέττεινε τις εκλογές αυθαίρετα. Στο επόμενο φύλλο θα έχουμε τα αποτελέσματα.

ΟΧΙ ΣΤΟ ΜΑΥΡΟ "ΚΙΝΗΜΑ" ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

Ο σοσιαλφασισμός κλιμακώνει την εκστρατεία του για την πτώση του Αρσένη. Η μεγάλη του ελπίδα και ουσιαστικά το τελευταίο του χαρτί είναι τα Λύκεια και η μεταρρύθμιση.

Ήδη στους καθηγητές έχει νικηθεί κατά κράτος. Ο κλάδος αυτός δεν σηκώνεται με τίποτα. Οι καθηγητές σιχαίνονται τους κνίτες και τους τσιριγώτηδες και όχι μόνο δεν τους ακολουθούν αλλά δεν πατάνε στις συνελεύσεις ούτε καν οι τραμπούκοι των γεγονότων του ΑΣΕΠ. Αυτό δεν σημαίνει ότι οι καθηγητές είναι με το νέο σύστημα. Αντίθετα γενικά είναι κατά γιατί αυτό τους βάζει σε μπελάδες. Όμως δεν θέλουν να ακολουθήσουν τους κνίτες.

Από την άλλη μεριά ούτε και από τους φοιτητές μπορούν να περιμένουν πολλά. Για να φτιάξουν λοιπόν ένα κίνημα πιάνονται από τα ΠΣΕ. Τα ΠΣΕ όμως είναι κάτι πολύ καλό και με δυσκολία ξεσηκώνουν τους φοιτητές εναντίά τους. Χρειάζεται γι αυτό να αξιοποιήσουν τα πιο βρώμικα, ιδιοτελή και συντεχνιακά μικροαστικά χαρακτηριστικά της φοιτητικής μάζας που συνοψίζονται στο σύνθημα "να μη μπουκνι άλλοι ανταγωνιστές

μας στα Πανεπιστήμια με πιο εύκολο τρόπο από ότι εμείς". Ο Αρσένης όμως για να μην ανοίξει ένα ακόμα μέτωπο έχοντας σαν κύριο εκείνο της μεταρρύθμισης στα Λύκεια, ουσιαστικά "πουλάει" τα ΠΣΕ λέγοντας ότι αυτά θα εισαχθούν μόνο εκεί που υπάρχει συναίνεση. Αυτό σημαίνει θα εισαχθούν μόνο εκεί που είναι πολύ αδύνατο το μειοψηφικό μπλοκ ψευτοΚΚΕ - τροτσικιστών - ΣΥΝ.

Όμως έτσι αυτό το μέτωπο δυναμώνει αφού η ΠΑΣΠ, παράλυτη, δεν υποστηρίζει τον Αρσένη και η ΔΑΠ αν και έχει γενικά προοδευτική θέση, μπλοκάρεται από την ηγεσία της ΝΔ. Έτσι οι κνίτες ουσιαστικά επιβάλλουν τη θέλησή τους όχι μόνο στα Χανιά και στην Πάντειο, όπου έκαναν πρωτοφανείς τραμπουκισμούς, αλλά σταδιακά παντού.

Πάντως και τα επιτελεία του σοσιαλφασισμού δεν ενδιαφέρονται τόσο να κλείσουν τα ΠΣΕ όσο να κρατήσουν τους φοιτητές στο δρόμο για να προσφέρουν ένα καλό στήριγμα στους κνίτες μαθητές που προσπαθούν να ξεσηκώσουν τα Λύκεια.

Εδώ είναι που κρίνεται η ύπαρξη του Αρσένη. Γιατί η κνίτικη πλατφόρμα των μαθητικών καταλήψεων δεν βάζει μόνο θέμα αλλαγής του νέου συστήματος εκπαίδευσης και

εξετάσεων, αλλά απαιτεί επαναφορά της επετηρίδας. Ακόμα αυτοί οι φασίστες καλούν σε κατάργηση των ιδιωτικών ΙΕΚ.

Στη Θεσ/νίκη το σοσιαλφασιστικό μέτωπο των καταλήψεων διασπάστηκε ανάμεσα στο ψευτοΚΚΕ και εξωκοινοβουλευτικούς. Οι πλατφόρμες όμως είναι σχεδόν ίδιες, αφού συμφωνούν στο "κάτω το νέο σύστημα". Ο Αρσένης απαντάει με επισκέψεις στα σχολεία αλλά οι σοσιαλφασίστες οργάνωσαν, πρόλαβαν και οργάνωσαν 70 καταλήψεις στη Θεσ/νίκη. Όλα κρίνονται τώρα από μια κλωστή. Θα είναι θαύμα αν ο Αρσένης επιβάλει ένα σύστημα που δεν είναι προοδευτικό και συμπαθές στους μαθητές που δεν το θέλουν γενικά οι καθηγητές και κυρίως που δεν έχει απολύτως καμμία πολιτική στήριξη, αλλά μόνο πολιτικούς εχθρούς. (με εξαίρεση τον Χριστόδουλο που προφανώς γοητεύεται από τη διδασκαλία του σοβινισμού και της θρησκείας που δυναμώνουν με το νέο σύστημα).

Η ΟΑΚΚΕ έχει διατυπώσει τη θέση της από πέρυσι. Το νέο σύστημα κάνει ακόμα πιο πανεπιστημιοκεντρικό το σχολείο, βαθαίνει τον ανταγωνιστικό του χαρακτήρα και εισάγει τη διαφθορά των καθηγητών, δυναμώνει τον σοβινισμό και την προγονοπληξία, βαραίνει

σε τεράστιο βαθμό την προσπάθεια του μαθητή, υπονομεύει παραπέρα την πολυτεχνική Παιδεία καταργώντας τα Πολυκλαδικά.

Το καλό που έχει το νέο σύστημα είναι ότι σταματάει την διαδικασία της αποσύνθεσης του σημερινού Λυκείου καθώς εισάγει την επιλογή και τον έλεγχο των καθηγητών από το κράτος και κάνει ένα βήμα για τον περιορισμό του παπαγαλισμού με τα τεστ πολλαπλών επιλογών. Πολύ καλά επίσης εισάγεται το μάθημα της τεχνολογίας.

Αυτά τα καλά, ιδιαίτερα την κατάργηση της επετηρίδας, η ΟΑΚΚΕ τα έχει υποστηρίξει με σαφήνεια από πέρυσι. Αυτά τα καλά όμως, δεν μπορούν να εξουδετερώσουν τα κακά πράγμα όμως που δεν σημαίνει καθόλου ότι το σημερινό μαθητικό κίνημα παίζει ένα θετικό ρόλο, επειδή θέλει να καταργήσει κάτι το αρνητικό. Αυτό το κίνημα δεν θέλει να καταργήσει αυτό το νόμο για να φέρει κάτι καλύτερο, αλλά θέλει να καταργήσει τις θετικές πλευρές του νόμου για να φέρει κάτι χειρότερο. Οι σοσιαλφασίστες θέλουν να γκρεμίσουν το νόμο και τον Αρσένη απ' τα δεξιά. Αλλά αυτό το κρύβουν. Γι' αυτό δεν λένε καθαρά τι πρέπει ν' αλλάξει σ' αυτό το νόμο. Δεν δεσμεύονται σε τίποτα. Έτσι φτιάχνουν έ-

να γενικό μέτωπο άρνησης αυτής της μεταρρύθμισης, στο οποίο μαζεύουν κάθε αντίρρηση σε αυτήν από οποιαδήποτε πλευρά και αν προέρχεται. Είναι όμως χαρακτηριστικό ότι δεν αντιστρατεύονται τα βασικά του αρνητικά χαρακτηριστικά (ιδίως την εισαγωγή του μεγαλοϊδεατισμού στη θετική παιδεία), ενώ αρνούνται με λύσσα ότι καλό έχει πάνω του (ιδιαίτερα την κατάργηση της επετηρίδας και την εισαγωγή του ελέγχου των καθηγητών, αλλά και των τεστ πολλαπλής επιλογής).

Γι' αυτό τον λόγο, όλο αυτό το κίνημα των σχολείων είναι βαθειά αντιδραστικό. Ακόμα περισσότερο, είναι καθαρά φασιστικό για μια σειρά από άλλα αιτήματα του, όπως η κατάργηση των ιδιωτικών ΙΕΚ ή η υποχρεωτική δωδεκάχρονη εκπαίδευση. Κυρίως όμως είναι αντιδραστικό για τον πολιτικό του στόχο που είναι η πτώση του Αρσένη, δηλαδή η πτώση μιας αντι-σοσιαλφασιστικής τάσης μέσα στην κυβέρνηση.

Αυτό το κίνημα δεν μπορεί να αλλάξει από τα μέσα με δοσμένους τους πολιτικούς συσχετισμούς. Η μόνη ελπίδα για τον λαό και τη δημοκρατική ομαλότητα, είναι να μην το ακολουθήσουν οι μαθητές και να συντριβεί πολιτικά.

ΤΟ ΧΟΥΝΤΟ-ΓΛΕΝΤΙ ΑΘΩΩΝΕΤΑΙ

Οι πρωταγωνιστές του χουντογλεντιού της Θέρμης παραμένουν οριστικά στην Αστυνομία. Αυτό αποφάσισε το δευτεροβάθμιο πειθαρχικό συμβούλιο της ΕΛΑΣ σύμφωνα με δημοσίευμα της εφημερίδας *Ελευθεροτυπία*, 9 Νοέμβρη. Το Συμβούλιο αποτελούνταν από την ηγεσία της Αστυνομίας (Ι. Γεωργακόπουλος, αρχηγός, Γ. Πλάκας και Γ. Παπαδημητρόπουλος, υπαρχηγοί), και επικύρωσε τις αρχικές ποινές με ψήφους δύο-ένα.

Θυμίζουμε ότι το πρωτοβάθμιο Πειθαρχικό με ψήφους πέντε-μηδέν είχε δώσει τη βαρύτερη ποινή στον αστυνομικό διευθυντή Σπύρο Κουτρούμνη, αργία

με απόλυση έξι μηνών, ενώ είχε επιβάλει και ελαφρύτερες ποινές. Αυτή η απόφαση είχε προσβληθεί από τον τότε αρχηγό της Αστυνομίας Α. Βασιλόπουλο που παρέπεμπε την υπόθεση στο δευτεροβάθμιο Συμβούλιο στο οποίο θα προέδρευε ο ίδιος αν η υπόθεση Σορίν, δεν τον εξανάγκαζε σε παραίτηση. Η παραπομπή έγινε γιατί δεν ήταν επαρκές το σκεπτικό των ποινών οι οποίες χαρακτηρίστηκαν ως ελαφρές. Μάλιστα, ήταν ο ίδιος ο Βασιλόπουλος ο οποίος εισηγήθηκε την παραπομπή δεκατριών αστυνομικών με το ενιαίο ερώτημα της απόταξης στο πρωτοβάθμιο όργανο την ώρα που ο πρώην πρώτος υπαρχηγός

παρέπεμπε με το ερώτημα της απόταξης μόνο τον Κουτρούμνη. Μετά την προσφυγή στο δευτεροβάθμιο όργανο που έγινε τον περασμένο Μάη, ο Βασιλόπουλος όρισε τελικά τη δίκη για την 1^η του Οκτώβρη και η υπόθεση εκδικάστηκε στα μέσα του Οκτώβρη, χωρίς όμως να ανακοινωθεί το αποτέλεσμα. Αν πάρουμε υπόψη μας το πέντε-μηδέν στο πρωτοβάθμιο όπου συμμετείχαν τότε οι Πλάκας και Παπαδημητρόπουλος, βγαίνει το συμπέρασμα ότι ο τωρινός αρχηγός Γεωργακόπουλος μειοψήφησε και άρα επιθυμούσε αυστηρότερες ποινές. Όμως, τόσο ο Βασιλόπουλος όσο και ο Γεωργακόπουλος, ήταν στελέχη τα ο-

ποία ανέδειξε ο Ρωμαίος, που εκπροσωπούσε το δημοκρατικό τμήμα της αστικής τάξης μέσα στην κυβέρνηση. Αυτόν ανέτρεψε το φιλορώσικο μέτωπο ψευτοΚΚΕ-ΣΥΝ-κλικά Λαλιώτη μέσα στο ΠΑΣΟΚ με μια εντατική εκστρατεία ενάντια στη διαφθορά της Αστυνομίας. Τώρα αυτοί δεν φωνάζουν καθόλου για την παραπάνω απόφαση. Όπως φαίνεται οι μόνοι που αντιστάθηκαν ήταν οι άνθρωποι του Ρωμαίου μέσα στην Αστυνομία. Μπορούμε λοιπόν να συμπεράνουμε ότι το μαύρο μέτωπο θέλει τους παλιούς χουντικούς για τις βρώμικες δουλειές του.

Η αρχική μας εκτίμηση όταν ξέσπασε το σκάνδαλο ήταν ότι

το έβγαλαν οι ρωσόφιλοι για να φάνε κάποιους χουντικούς και να κρατήσουν στις θέσεις τους άλλους. Αυτό δεν δείχνει τώρα να επαληθεύεται. Πρέπει ωστόσο να περιμένουμε να δούμε πως θα εξελιχθεί αυτή η υπόθεση. Πάντως, έτσι κι αλλιώς, η δικιά μας θέση, η συνεπής δημοκρατική θέση παραμένει αναλλοίωτη.

Απαιτούμε την άμεση απόταξη όλων των αστυνομικών που συμμετείχαν στο χουντογλεντι, αλλά συμπεριλαμβανομένων και εκείνων τους οποίους δεν έδειχνε το κομμένο βίντεο, και πάνω απ' όλα ζητάμε να αποκαλυφθούν όλες οι σχέσεις των ναζιστών της "Χρ. Αυγής" με την Αστυνομία.

ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΔΕΝ ΑΝΗΚΕΙ ΣΤΟΥΣ ΣΟΣΙΑΛ-ΦΑΣΙΣΤΕΣ

συνέχεια από τη σελ. 1

μένοι με πολιτικά εννοώντας ουσιαστικά την επιβεβλημένη μετά την απαγόρευση κατάθεσης στεφανίου κομματική και ίσως και αστυνομική προστασία του Αρσένη και του Σημίτη όταν μπήκαν στο προαύλιο του Πολυτεχνείου. Πραγματικά μόνο μαθητευόμενοι του Γκαίμπελς θα μπορούσαν να αντιστρέψουν τόσο ξεδιάντροπα τα γεγονότα. Αυτοί οι ίδιοι ήταν που ξεκίνησαν απρόκλητα την επίθεση. Αυτοί είχαν οργανωθεί από ώρες και ετοίμαζαν το στρατό τους με συνθήματα και όμως κατηγορούσαν τους άλλους, τους κυβερνητικούς, που βρίσκονταν σε άμυνα από την αρχή ως το τέλος των λίγων λεπτών που κράτησε η κατάθεση των στεφανιών. Κατηγορούσαν δηλαδή διαρκώς, για κατάλυση του πανεπιστημιακού ασύλου τα θύματά τους.

Εκείνες τις στιγμές, ιδιαίτερα αμέσως μετά την επίθεση των τραμπούκων σε Αρσένη και Σημίτη, πραγματικά φαινόταν το πρόσωπο του επερχόμενου φασισμού. Γιατί τα megafona δεν κατάγγειλαν απλά τον Αρσένη αλλά καλούσαν σε μια γενική απαγόρευση για κατάθεση του στεφανίου σε βάρος όλης της "κυβέρνησης του αίματος της ONE και του ευρώ".

Να λοιπόν που μια μειοψηφία του 5% μπορεί να κρατάει στα χέρια της μια επέτειο που συγκινεί έναν ολόκληρο λαό και να επιβάλλει τη δικτατορία της σε βάρος, όχι μιας κυβέρνησης, αλλά ουσιαστικά σε βάρος μιας πολιτικής γραμμής, εκείνης της ένταξης στην ΟΝΕ την οποία υποστηρίζει το 77% του ελληνικού λαού (σύμφωνα με μια πολύ πρόσφατη έρευνα της eurostat).

Αυτή λοιπόν ήταν η μια όψη της κνίκης δικτατορίας στο φετινό Πολυτεχνείο. Αυτή που αφορούσε το χώρο του κτιρίου.

Η δεύτερη όψη αφορούσε τον έλεγχο της πορείας της 17 Νοέμβρη και από πολιτική άποψη θα έχει πολύ μεγαλύτερες συνέπειες.

ΕΛΕΓΧΟΣ ΤΗΣ ΠΟΡΕΙΑΣ. Η ΡΗΞΗ ΜΕ ΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΣΜΟ

Οι σοσιαλφασίστες ελέγχουν την πολιτική γραμμή αυτής της πορείας εδώ και χρόνια,

αλλά δεν κατάφεραν ποτέ να την ελέγξουν στο σύνολό της και κυρίως να την κάνουν ένα εργαλείο επίδειξης πολιτικής ισχύος και επίδειξης οργανωτικής ανάπτυξης. Αυτή την πορεία τους την χάλαγε εδώ και χρόνια ο αναρχισμός.

Τον αναρχισμό ο σοσιαλφασισμός τον χρησιμοποιούσε και τον χρησιμοποιεί για να επιτίθεται στα κύρια κάθε φορά εχθρικά του τμήματα της αστικής τάξης. Θυμόμαστε πως τον χρησιμοποιούσε εντατικά ακόμα και στα Πολυτεχνεία του '85 - '90 με μεγαλειώδεις προβοκάτσιες προκειμένου να "καούν" σοβινιστές υπουργοί Δημ. Τάξης σαν τον Κουτσόγιωργα. Θυμόμαστε λοιπόν το στεφάνι της ΚΝΕ στον Καλτεζά, όπως θυμόμαστε τα πάντα χρήσιμα στους κνίτες αποσπάσματα του αναρχισμού να επιτίθενται στους "μπάτσους, γουρούνια, δολοφόνους" όταν πρόκειται για την ΕΑΣ ή για τον διαγωνισμό του ΑΣΕΠ ή να μπαίνουν μπροστά σε "χρήσιμες" καταλήψεις ενάντια σε ευρωπαϊόφιλους υπουργούς παιδείας. Ο αναρχισμός δεν λείπει ποτέ από τα "κινήματα" και τις "εξεγέρσεις", δηλαδή από τα βρωμερά πραξικοπήματα του σοσιαλφασισμού, με εξαίρεση τα αγροτικά, όπου η ηγεμονία της πλούσιας αγροτιάς και της παλιάς αντίδρασης δεν μπορεί να κρυφτεί.

Ωστόσο ο αναρχισμός άρχισε να προκαλεί πολύ μεγάλη προβλήματα στους σοσιαλφασίστες από την ώρα που άρχισε να διαλύει τις πολιτικές πορείες και τις πολιτικές συγκεντρώσεις των "ταξικών" κινήματων τους στους δρόμους της Αθήνας. Αυτό ίσχυε ιδιαίτερα για τα φοιτητικά τους κινήματα και γενικότερα για τα κινήματα τους στην παιδεία. Οι επιθέσεις των αναρχικών στους ρεπόρτερ της τηλεόρασης και στην αστυνομία και ακόμα περισσότερο οι καταστροφές που προκαλούσαν οι σπασματίες στη διάρκεια των πορειών έκθεταν στην κοινή γνώμη τα κινήματα του σοσιαλφασισμού. (Οι σπασματίες δεν είναι γενικά μια πολιτική αναρχική φράξια, αλλά ο αναρχισμός είναι αδύνατο να

συγκρουστεί βίαια μαζί τους για να μην κατηγορηθεί με τη σειρά του σαν κατασταλτική εξουσία).

Η γενική πολιτική έκφραση όλου αυτού του υπονομευτικού ρόλου που έπαιζε τα τελευταία χρόνια ο αναρχισμός απέναντι στα επιμέρους κινήματα του σοσιαλφασισμού είναι η υπονόμηση από τη μεριά του της πορείας της 17 Νοέμβρη. Ο σοσιαλφασισμός θέλει να αφυδατωθεί ο γιορτασμός της 17 Νοέμβρη σαν σύμβολο μιας νεολαιίστικης εξέγερσης ενάντια σε μια στρατοκρατική δικτατορία, αλλά να επιβιώσει σαν εθνικιστικός αντιαμερικανισμός και μάλιστα να μεταμορφωθεί σε αντιευρωπαϊσμό. Η συμπίκνωση αυτής της απόπειρας και η ύψιστη χρονιάτικη συμβολική πολιτική πράξη του σοσιαλφασισμού είναι η πορεία ανήμερα της 17 Νοέμβρη στην αμερικάνικη πρεσβεία. Κάθε φορά πριν από αυτή την πορεία, στην διάρκεια της, ή μετά από αυτήν ο αναρχισμός προκαλεί τεράστια επεισόδια και την πνίγει μέσα σε αυτά.

Η πρώτη πράξη απάντησης σ' αυτήν την ανεπίτρεπτη ιεροσυλία ήταν η μεγαλόπρεπη παράδοση των 500 αναρχικών καταληψιών του ΕΜΠ στην αστυνομία πριν 2 χρόνια από τον πρότανη του σοσιαλφασισμού, Μαρκάτο. Στη συνέχεια ο σοσιαλφασισμός κατάφερε με αλλεπάλληλες μετωπικές συγκρούσεις με τον αναρχισμό να ελέγξει το χώρο του Πολυτεχνείου. Με αυτόν τον τρόπο ο αναρχισμός έδωσε στο ψευτοΚΚΕ το άλλοθι για να πνίξει οργανωτικά και πολιτικά κάθε αντίθετη φωνή στο Πολυτεχνείο και να φτάσει στη σημερινή δικτατορία του που περιγράψαμε στην αρχή αυτού του άρθρου.

Εφέτος το ψευτοΚΚΕ "καθάρισε" τον αναρχισμό και από την πορεία ξυλοκοπώντας τον με τα ΚΝΑΤ και παραδίνοντάς τον ο ίδιος πια αυτοπροσώπως και όχι κάποιος πρότανης, στην αστυνομία.

Η ΠΑΡΑΔΟΣΗ ΤΩΝ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΣΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Η παράδοση στην αστυνομία επιβεβαιώνεται από τον τρόπο με τον οποίο έγινε η σύλληψη των 150 αναρχικών αλλά και πολιτικά. Οι 150

στριμώχθηκαν με σχέδιο στο τέλος της πορείας πίσω από τις ομάδες περιφρούρησης του ψευτοΚΚΕ μπροστά από τα ΜΑΤ. Σε αυτό το σημείο οι 150 επεχείρησαν να μούνε στην πορεία. Η περιφρούρηση του ψευτοΚΚΕ, καλά εξοπλισμένη από πριν τους ξυλοκόπησε και τους εμπόδισε. Αμέσως μετά η αστυνομία τους επιτέθηκε μαζί με την περιφρούρηση του ψευτοΚΚΕ, τους απέκλεισε, τους συνέλαβε και τους παρέπεμψε σε δίκη με κατηγορίες "αντίστασης" κ.λπ.

Στην ουσία αυτοί που συνελήφθησαν μέχρι εκείνη τη στιγμή δεν είχαν κάνει τίποτα άλλο εκτός από το να συγκρουστούν με το ψευτοΚΚΕ. Αυτό σημαίνει ότι η νέα αρχή που επιβάλλει την τάξη στη χώρα και μάλιστα ή ύπατη αρχή είναι η αστυνομία του ψευτοΚΚΕ. Γιατί μόνο η απείθεια σε αυτήν συνεπάγεται τέτοια μαζική σύλληψη και παραπομπή σε δίκη.

Η συνεργασία ψευτοΚΚΕ - αστυνομίας αποδείχεται πολιτικά από τον "ΡΙζοσπάστη" της 18-11-98, δηλαδή της άλλης μέρας των επεισοδίων. Ο "ΡΙζοσπάστης" όχι μόνο δεν καταδίκασε τις συλλήψεις, αλλά τις θεώρησε σαν μια υποχρέωση της αστυνομίας που δεν την εκπλήρωνε εδώ και χρόνια. Κατηγόρησε δηλαδή την αστυνομία ότι ως τώρα δεν συλλάμβανε τους "γνωστούς αγνώστους" προβοκάτορες. Πάντως υπάρχει και μαρτυρία του δημοσιογράφου της "Ελευθεροτυπίας" Κυριακόπουλου (στήλη πολιτικά παρασκήνια 18-11) ότι τόσο τηλεφωνικά όσο και ζωντανά, αστυνομία και περιφρούρηση του ψευτοΚΚΕ ήταν σε συνεννόηση.

Με αυτή του την ενέργεια το ψευτοΚΚΕ άνοιξε ένα βαθύ πολεμικό ρήγμα με τους αναρχικούς. Όχι επειδή τους ξυλοκόπησε, (αυτό το έχει κάνει και άλλες φορές) αλλά επειδή τους παρέδωσε στην αστυνομία (μερικούς μάλιστα από αυτούς αιμόφυρτους) και στα δικαστήρια. Γι αυτό το λόγο, και μόνο για αυτό, το ψευτοΚΚΕ από δω και μπρος στα μάτια όχι μόνο του αναρχισμού αλλά όλων των "κινήματων" μικροαστών αντικαπιταλιστών θα είναι μια αστική δύναμη.

Η ΑΘΕΡΑΠΕΥΤΗ ΙΔΕ-

ΟΛΟΓΙΚΗ ΑΔΥΝΑΜΙΑ ΤΟΥ ΑΝΑΡΧΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΟΣΤΑΤΕΣ ΤΟΥ

Αλλά αυτό δεν ενδιαφέρει και πολύ τους σοσιαλφασίστες. Γιατί τώρα ο αναρχισμός έχει γίνει το πιο αντιπαθητικό πράγμα σε όλη την κοινωνία. Με την περφόρνηση που έχει δείξει στην πλατεία μάζα, με το προβοκάρισμα του εθνικισμού των μικροαστών, με τη γενική αδιαφορία του για τους εργάτες δεν πρόκειται να βρει κανέναν πλατύ σύμμαχο στην πάλη του με τους σοσιαλφασίστες. Κινδυνεύει μάλιστα με τις άγαρμπες "εκδικήσεις του" τύπου Νομικής να τους δώσει το φωτοστέφανο του πρωταθλητή της "ασφάλειας και της τάξης", δηλαδή ακριβώς ότι χρειάζονται για να σύρουν πίσω τους όλους τους μικροαστούς. Ο αναρχισμός μπορεί να αντιπαρατεθεί στο σοσιαλφασισμό μόνο αν ενδιαφερθεί για τη συνείδηση της μάζας, αν γίνει δηλαδή πολιτικός. Αλλά αν γίνει πολιτικός θα πάψει να είναι αναρχισμός. Οι πληγωμένοι και προδομένοι αναρχικοί μπορούν να εκδικηθούν το ψευτοΚΚΕ μόνο σε όσο βαθμό εγκαταλείπουν τον αναρχισμό τους δηλαδή το απύθμενο βάρβαρο μικροαστικό τους αντικαπιταλισμό και όλη την θρησκευτική αντιεξουσιαστική καθυστέρηση που κουβαλάνε.

Για να μην υπάρξει ωστόσο μια τέτοια μεταστροφή θα φροντίσουν τα άλλα αποσπάσματα του σοσιαλφασισμού, δηλαδή τα ψευτοδημοκρατικά και τα τροτσκιστικά. Τέτοια είναι ο ΣΥΝ, το Δίκτυο, το ΝΑΡ που ανέλαβαν να περιποιηθούν τις πληγές των θυμάτων, να τα προστατέψουν απέναντι στα δικαστήρια και τα δύο τελευταία να επιπλήξουν το "ΚΚΕ" που τα παρέδωσε στην αστυνομία.

Αυτοί οι "φίλοι" και προστατές πρέπει να φροντίσουν να διατηρήσουν τον αναρχισμό σαν στρατηγική εφεδρεία του σοσιαλφασισμού χρήσιμη τόσο στα "κινήματά του" όσο και στις αντιΜΜΕ εκστρατείες του, όσο ακόμα και στις αντι-αστυνομικές του εκστρατείες, όπου αυτό χρειάζεται. Πρέπει δηλαδή να φροντίσουν να μη φύγει κα-

συνέχεια στη σελ. 5

... ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ

συνέχεια από τη σελ. 4

νένας αναρχικός από το μα- ντρί και κάνει τις εξής βέ- βηλες σκέψεις: την σκέψη πρώτα - πρώτα ότι δεν ανή- κει το ψευτοΚΚΕ στην αστυ- νομία που τους συνέλαβε, αλ- λά ότι η αστυνομία στο βαθμό που τους συνέλαβε ανήκει στο ψευτοΚΚΕ. Γιατί η σύλ- ληψη και η παραπομπή τους δεν έγινε επειδή αντιστάθη- καν στην ίδια την αστυνομί- α, αλλά στο ψευτοΚΚΕ και στην πορεία του. Αμέσως με- τά υπάρχει ο κίνδυνος της α- κόμα πιο βέβηλης σκέψης, ότι πρέπει να αμφισβητηθεί η 17νοεμβρίτικη πορεία του ψευτοΚΚΕ, όχι απλά σαν έ- να ποτάμι τραμπουκισμού αλ- λά σαν μια πολιτική γραμμή. Η γραμμή που έδειρε τους α- ναρχικούς και τους έδωσε στην αστυνομία και τα δικα- στήρια είναι η γραμμή των "κινήματων" και του "αντι- δυτικισμού".

Μια τέτοια σκέψη για να α- ναδυθεί χρειάζεται αρκετή τόλμη, αλλά είναι ολότελα φυσική γιατί δεν μπορεί το ψευτοΚΚΕ να είναι τόσο κα- κό κόμμα και τα "κινήματα" που αυτό καθοδηγεί, και πρώτα -πρώτα το κίνημα του αντιευρωπαϊσμού, να είναι τόσο καλά. Αν θέλει κανείς να αμφισβητήσει στα αλήθεια το ψευτοΚΚΕ πρέπει να το αμφισβητήσει ολόκληρο.

Αλλά η δύναμη του ψευ- τοΚΚΕ είναι ακριβώς ότι κα- νείς από αυτούς τους αντιπά- λους του, δεν το αμφισβητεί ως τα τώρα ολόκληρο, αλλά μόνο μια πλευρά της πολιτι- κής του. Αυτό αποδεικνύεται και σε τούτη εδώ την επέτειο του Νοέμβρη με τον πιο χα- ρακτηριστικό τρόπο.

Ενώ το ψευτοΚΚΕ ρίχνει πέτρες στο αντίπαλό του τμή- μα του ΠΑΣΟΚ μέσα στο Πο- λυτεχνείο, συνεργάζεται με αυτό για να συλλάβει τους α- ναρχικούς στην πορεία. Τι άλλο από αυτό έκφραζε η α- στυνομική επιχείρηση σύλλη- ψης των αναρχικών; Ασφα- λώς στη συνεννόηση θα έ- παιξε ρόλο η πτώση του Ρω- μαίου και η άνοδος του Πε- τσάλνικου, αλλά δεν υπήρξε κανένα ΠΑΣΟΚ που να στιγ- ματίσει τουλάχιστον τον τρό- πο με τον οποίο έγινε η σύλ- ληψη των αναρχικών. Επι- πλέον ο αρχηγός της αστυ- νομίας που καθοδήγησε την επιχείρηση είναι τοποθετημέ- νος εκεί από τον Ρωμαίο.

Από την άλλη μεριά οι α- ναρχικοί άρχισαν αυτή τη 17 Νοέμβρη ρίχνοντας γκαζάκια σε υπουργούς και στελέχη

του ΠΑΣΟΚ και κάνοντας εκδηλώσεις υπέρ των "κινή- μάτων", ουσιαστικά συμμετέ- χοντας στον προπηλακισμό του Αρσένη. Το τελευταίο που θα μπορούσαν να σκε- φτούν είναι ότι τουλάχιστον τη μέρα του Πολυτεχνείου έ- χουν τον ίδιο κύριο εχθρό και άρα είναι αντικειμενικά σύμ- μαχοι με τον Αρσένη.

Η ΖΩΗ ΣΠΡΩΧΝΕΙ ΣΤΟΝ ΑΝΤΙ-ΣΟΣΙΑΛ- ΦΑΣΙΣΜΟ

Η αληθινή δύναμη του σο-σιαλφασισμού είναι η μαστο- ριά στη διάσπαση των εχθρών του. Η αληθινή του αδυναμία προέρχεται από το γεγονός ότι η ίδια του η βία σπρώχνει μοιραία τα άλλα πολιτικά ρεύματα να το κατανοούν όλο και περισσότερο σαν κύ- ριο εχθρό τους. Το ΠΑΣΟΚ, ιδιαίτερα η λαϊκή βάση του, δεν μπορεί να ξεχάσει τις ά- πειρες επιθέσεις και προβο- κάτσιες που έχει δεχτεί από αυτό το κόμμα για μια δεκα- πενταετία. Το ίδιο συμβαίνει με την βάση του αναρχισμού και πιο πολύ με την νεολαία γενικότερα. Ο κνίτης μένει πάντα ένα γενικά μισητό πρόσωπο. Από την άποψη μά- λιστα της συνείδησης της νε- ολαίας στη μεγάλη της πλειοψηφία, το ψευτοΚΚΕ, παραδίνοντας ωμά τους α- ναρχικούς στην αστυνομία έ- χει διαβεί έναν ιδεολογικό Ρουβίκωνα. Αυτή τη στιγμή η δύναμη του γεγονότος έχει κάπως μειωθεί εξ αιτίας των τραμπουκισμών στη Νομική (ίσως να είναι κι αυτή προ- βοκάτσια των σοσιαλφασιστών μέσω πρακτόρων τους στον αναρχικό χώρο).

Όμως μακροπρόθεσμα θα παίζει έναν μεγάλο ρόλο στη συνειδητοποίηση ριζοσπαστι- κών τμημάτων της νεολαίας, τα οποία ως τα σήμερα επη- ρεάζονται από τον αναρχι- σμό. Δεν είναι καθόλου τυ- χαίο ότι ο "Ριζοσπάστης" διέκρινε αμέσως τους 150 συλληφθέντες από τους αρ- χηγούς τους (Βλασσόπουλους κ.λπ), τους αντιμετώπισε σαν συμπαθή θύματα και εμφανί- στηκε απέναντί τους σαν πα- τέρας που υποχρεώθηκε να τιμωρήσει τα παρασυρμένα παιδιά του.

Άλλωστε ο ιδεολογικός α- μυντισμός είναι που σπρώ- χνει το ψευτοΚΚΕ να κάνει τη συγκέντρωση της 20 Νο- έμβρη στην πλατεία Λαυρί- ου, απέναντι στους "προβο- κάτορες".

ΑΠΟ ΤΗ ΔΡΑΣΗ ΤΗΣ ΑΝΤΙΝΑΖΙΣΤΙΚΗΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ

Πολλές υπογραφές και μεγάλο ενδιαφέρον συγκέντρωσε το τραπέζι της Αντιναζιστι- κής Πρωτοβουλίας στο τριήμερο του Πολυτεχνείου. Η Αντιναζιστική τοιχοκόλλησε τις προηγούμενες μέρες αφίσα που δημοσιεύουμε παρακάτω, και στη διάρκεια του τριήμε- ρου τη μοίρασε σε τρυκάκια. Αυτή η αφίσα προκάλεσε μεγάλη συγκίνηση και πολλά ευνοϊκά σχόλια. Προκάλεσε αίσθηση και πολλά ερωτηματικά και στη βάση της λεγόμε- νης αριστεράς. Ένα μέλος του "Κ"ΚΕ είπε στην Αντιναζιστική ότι έβαλε το ζήτημα της νομιμότητας της "Χρ. Αυγής" σε ηγετικά στελέχη αυτού του κόμματος και κατάπλη- κτος τους είδε να μασάνε τα λόγια τους.

Αυτή η καμπάνια θα συνεχιστεί και θα ενταθεί.

ΦΤΑΝΕΙ ΠΙΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΝΑΖΙΣΤΕΣ!

Δημοκράτες, ως πότε θα ανεχόμαστε:

- Μια ναζιστική οργάνωση ("Χρυσή Αυγή") με καταζητούμενο για δολοφονική επίθεση υπαρχηγό (Ανδρουτσόπουλο) να συνεχίζει να είναι νόμιμη.

- Η ίδια αυτή οργάνωση να συγκαλεί στην Ελλάδα διεθνή συγκέντρωση ναζιστών (24-10-98) και η κυβέρνηση να δηλώνει πως η συγκέντρωση αυτή είναι νόμιμη.

- Έναν βουλευτή (Καρατζαφέρη) να καλεί την οργάνωση αυτή να μπει σε μια κυβέρνηση της ΝΔ και έναν αρχηγό της αξιωματικής αντιπολίτευσης (Κ.Καραμανλή) να τον καλύπτει λέγοντας ότι ο ναζισμός είναι απλά μα "διαφορετική προσέγγιση για το παρελθόν".

- Όλα τα κοινοβουλευτικά κόμματα δηλαδή και η θεωρούμενη αριστερά να αποδέχονται τη νομιμότητα των ναζιστών.

Είμαστε η μόνη χώρα μέσα σε όλη την Ευρωπαϊκή Ένωση που επιτρέπει την ύπαρξη ναζιστικού κόμματος. Γι' αυτό γίναμε διεθνής βάση των ναζιστών

Δημοκράτες, Αντισταθείτε!

Ο ναζισμός δεν είναι περιθώριο. Φυτρώνει και αναπτύσσεται στο ίδιο εκείνο έδαφος που έχει αναδείξει σε Αρχιεπίσκοπο έναν Χριστόδουλο, κήρυκα της "ανωτερότητας της ελληνικής φυλής" και "οραματιστή" της εδαφικής επέκτασης και του πολέμου.

Απαιτείστε να τεθούν εκτός νόμου τώρα οι ναζιστές

Η Αντιναζιστική στο Internet

Η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία έχει τώρα δική της σελίδα στο Ίντερνετ όπου μπορεί κανείς να διαβάσει τις θέσεις της και να ενημερωθεί για τη δράση της. Η σελίδα αυτή θα φιλοξενεί όλα τα στοιχεία του πολιτικού και ιδεολογικού αγώνα εναντίον του ναζισμού στη χώρα μας. Η διεύθυνση της Αντιναζιστικής Πρωτοβου- λίας στο Ίντερνετ είναι

<http://users.hellasnet.gr/antinazi>

Η ηλεκτρονική διεύθυνση (e-mail) είναι:

antinazi@hellasnet.gr

Καλούμε όλους τους δημοκράτες να χρησιμοποιήσουν αυτό το πανίσχυρο μέσο επικοινωνίας που μας προσφέρει η σύγχρονη τεχνολογία για να ενισχύσουν τον αγώνα μας ενάντια στο ναζισμό και να συνεργαστούν μαζί μας για να αντιμετωπί- σουμε το ανερχόμενο νεοναζιστικό κύμα στη χώρα μας.

Ο ΝΑΖΙ ΣΕΣΕΛΙ

Στις 6 Νοέμβρη, ρώσοι και σέρβοι φασίστες βουλευτές έδωσαν όρκο αιώνιας αδελφότητας στη ρώσικη Δούμα με επικεφαλής τον Ζιρινόφσκι και τον αντιπρόεδρο της σέρβικης κυβέρνησης Βόϊτσαβ Σέσελι. Η κοινή διεθνής πλατφόρμα τους είναι "Κάτω οι ΗΠΑ, η Τουρκία και το ΝΑΤΟ". Αυτοί είναι οι εχθροί της πολιτικής ένωσης που θέλουν να οικοδομήσουν. Πρόκειται για την ένωση Ρωσίας-Λευκορωσίας-Σερβίας, προοπτική που στήριξε ανοιχτά ο δήμαρχος της Μόσχας Γιούρι Λιουζκόφ. Ο Σέσελι μάλιστα σε συνέντευξη του πρότεινε τη διεύρυνση της σλάβικης αδελφότητας με τη συμμετοχή και άλλων "αδελφών ορθόδοξων εθνών", μη σλαβικών σαν την Ελλάδα, την Κύπρο και την Αρμενία. Ταυτόχρονα χαίρεται την απόφαση της ρώσικης Δούμας για χορήγηση πολιτικού άσυλου στον Οτσαλάν του ΡΚΚ από τη ρώσικη κυβέρνηση, καταδικάζοντας την Τουρκία. Μέχρι τώρα γνωρίζαμε ότι ο πιο κοντινός φίλος της Ρωσίας στη Σερβία ήταν ο Ντράσκοβιτς ηγέτης της αντιπολίτευσης. Φαίνεται όμως ότι οι Ρώσοι απόκτησαν έναν ακόμα πιο ισχυρό σλάβο αδελφό που μάλιστα κρατάει την αντιπροεδρία της σέρβικης κυβέρνησης. Αυτό σημαίνει ότι η Ρωσία βάζει γερά πόδι πια στο εσωτερικό της Σερβίας και η θέση του μεγαλοσέρβου σοβινιστή Μιλόσεβιτς δυσκολεύει όλο και περισσότερο. Ο τελευταίος ήταν υπέρ της συμμαχίας με τη Ρωσία, αλλά αρνιόταν πεισματώδικα την ηγεμονία της στην εξουσία της χώρας του και ήθελε να αναπτύξει τις σχέσεις της Σερβίας με την Ευρωπαϊκή Ένωση και το ΝΑΤΟ. Γι' αυτό τώρα επίμονα η Ρωσία, με τη βοήθεια του Κλίντον, θέλει να τον ρίξει για να φέρει το ναζιστή Σέσελι στην εξουσία.

Το "ορθόδοξο τόξο" που πρότεινε ο Σέσελι χαίρεται και η ναζιστική "Χρ. Αυγή" με τη φράση "οι αληθινό φίλοι της Ελλάδας" (φ. 254, 13-19/11/98). Η δημοκρατική Ελλάδα όμως δεν χρειάζεται τέτοιους φίλους που θα την οδηγήσουν στον πόλεμο και την καταστροφή. Είναι χαρακτηριστικό πως ο ναζιστής Ζιρινόφσκι ξεκινά το πρό- γραμμα του κόμματος του με τη φράση: "Ο Θεός είναι στον ουρανό, η Ρωσία είναι στη γη!".

Οι τοποθετήσεις της ΟΑΚΚΕ στη Διημερίδα

Είχαμε υποσχεθεί στους αναγνώστες μας στο προηγούμενο φύλλο της Νέας Ανατολής ότι θα δημοσιεύαμε τις τοποθετήσεις των εκπροσώπων του "Ουράνιου Τόξου" και της ΟΑΚΚΕ, Π. Βοσκόπουλου και Η. Ζαφειρόπουλου αντίστοιχα στη διημερίδα για τις "σλάβικες διαλέκτους" στην Πάντειο. Το πολιτικό περιεχόμενο αυτής της Διημερίδας, το αναλύσαμε στο προηγούμενο φύλλο της Νέας Ανατολής.

Εδώ περιοριζόμαστε να δημοσιεύσουμε αυτές τις τοποθετήσεις με τη σειρά που έγιναν (έχουν γίνει μικροεπεμβάσεις στους προφορικούς λόγους βασικά για λόγους σαφήνειας, στήξης και σύνταξης).

ΠΡΩΤΗ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΗ σ. ΗΛΙΑ ΖΑΦΕΙΡΟ-ΠΟΥΛΟΥ (την πρώτη ημέρα Σάββατο, 31.10.98)

"Γίνεται σήμερα μια μεγάλη συζήτηση για μια γλώσσα, η οποία δυστυχώς δεν μπορεί να περιγραφεί, περιγράφονται όμως στιγμιότυπα της. Βλέπω ότι, και ιστορικά, αλλά και γεωγραφικά, περιγράφονται στιγμές της. Αφήνεται σαν ένα ρευστό πράγμα, αυτό το συνεχές για το οποίο μίλησε ο κύριος Χιγκ, και αιωρείται το μεγάλο ζήτημα προς τι όλο αυτό το μίσος, η πίεση, η εθνοεκκαθάριση και η βία του ελληνικού κράτους ενάντια σ' ένα ρευστό.

Είναι σαφές ότι έχουμε να κάνουμε με σύγκρουση τριών εθνικισμών πάνω από ένα σώμα, το οποίο αποτελούνταν βασικά από αγρότες τους προηγούμενους αιώνες. Αυτοί οι εθνικισμοί πέφτουν πάνω του για να επιβάλουν συνειδήσεις εθνικές έξω από τη δικιά του. Η μεγαλύτερη βία ασκείται από το ελληνικό κράτος το οποίο προσπαθεί να ξεριζώσει τη σλάβικη γλώσσα, τη σλάβικη φυσιογνωμία αυτού του κομματιού του πληθυσμού μέσα στα σύνορα τα καινούρια. Όμως, η εξαιρετική βία έχει να κάνει με το ότι αναδύονται άλλοι δύο εθνικισμοί μέσα στο βαλκανικό χώρο (σ.σ. υπονοεί τον βουλγάρικο και τον σέρβικο), ενώ ο τελευταίος που ήρθε στο βαλκανικό τραπέζι και ο πιο σύγχρονος, είναι εκείνος στον οποίο καταφεύγει μοιραία αυτή η εθνότητα. Δηλαδή, συσπειρώνεται τελικά μέσα απ' τους δημοκρατικούς αγώνες, ιδιαίτερα τους αντιφασιστικούς, γύρω από το νέο μακεδονικό έθνος. Αυτό σε αντίθεση με το ελληνικό, και με το βουλγάρικο φτιάχνεται στις αρχές του αιώνα, και αρχίζει να οικοδομείται βάσει ασανιστικά σε μια εποχή που βγαίνουν και τα σοσιαλιστικά κινήματα τα οποία έρχονται σε σύγκρουση με τους ήδη αρρωστημένους ευρωπαϊκούς εθνικισμούς. Η υιοθέτηση, λοιπόν από το "Ουράνιο Τόξο" αυτής της γλώσσας, δεν αποτελεί απόφαση, αλλά αντανακλά τη φυσική κίνηση των πραγμάτων.

Τα στιγμιότυπα που περιγράφονται από τη μακεδονική γλώσσα που μιλιέται σήμερα είναι τα στιγμιότυπα των βασανισμών. Αν αυτή τη στιγμή η εθνική μειονότητα

έχει κραυγές, αν κλαίει και χαιρέται μακεδονικά, μόνο μακεδονικά, είναι γιατί δεν έχει ακόμα ολοκληρωθεί σαν γλωσσική έκφραση. Η γλωσσική της έκφραση έχει φτιαχτεί από το μακεδονικό εθνικό κράτος. Η γαλλική γλώσσα, την ώρα της ύπαρξης, του σχηματισμού της, ή μάλλον της γαλλικής επανάστασης του 1789, μιλιόταν από το 50% των Γάλλων, και μόνο το 12-13% λέει ο Χομπς Μπάουμ τη μίλαγε καλά. Στην Ιταλία, την ώρα του σχηματισμού του ιταλικού εθνικού κράτους μόνο ένα 2.5% μίλαγε ιταλικά, οι άλλες ήταν διάλεκτοι που δεν ήταν κατανοητές. Εάν εκείνη την ώρα κάποια εξωτερική δύναμη ερχόταν να συντρίψει αυτό το 2.5% που ήταν η φωτισμένη ιταλική αστική τάξη με φλωρεντινή γλωσσική βάση, τότε όλες οι άλλες εθνικές μειονότητες, ή μάλλον οι άλλες γλώσσες, οι διάλεκτοι και οι αποχρώσεις, θα είχαν γίνει αντικείμενο επιθέσεων από παντού, θα είχαν εξαφανιστεί και οι φορείς τους θα είχαν μείνει στον αγροτισμό τους. Αν έμεινε στον αγροτισμό η εθνική μακεδονική μειονότητα και η γλώσσα της, είναι γιατί εκεί έμεινε η ίδια, γιατί δεν την άφησαν να μπει στη σύγχρονη ζωή, δεν την άφησαν να επικοινωνήσει με την ελίτ της, την οποία αποκεφάλισαν, όπως αποκεφάλισαν και την ελίτ της τουρκικής μειονότητας, ενώ άφησαν τους πληθυσμούς. Αυτό δεν τους εμποδίζει να έχουν ιδιωτική αγροτική γλώσσα. Δεν τους άφησαν όμως να φτιάξουν σύγχρονη γλώσσα.

Τέτοια γλώσσα έφτιαξε ένα κομμάτι, ένα τμήμα του μακεδονικού έθνους. Γι' αυτή τη γλώσσα πρέπει να μιλάμε. Πρέπει να βρίσκουμε τα σπέρματα της γλώσσας της μειονότητας μέσα σ' αυτή τη γλώσσα, μαζί με τους βιασμούς της, δηλαδή τους ελληνισμούς που έχουν μπει μέσα. Ίσως και αυτοί στο τέλος, σα βιασμοί να μπουνε και στη μακεδονική γλώσσα. Έχει γίνει πολλές φορές αυτό. Η ιστορία καταγράφει και τους βιασμούς και πλουτίζει τη γλώσσα. Αλλά πρέπει να τη δούμε μ' ένα σταθερό τρόπο. Είναι βουλγάρικη, ή μακεδονική; Φτιάχτηκε το βουλ-

γαρικό έθνος, έχουμε τη βουλγαρική γλώσσα. Το 1945 έχουμε τη μακεδονική γλώσσα γραμμένη. Αποφασιστικά.

Υπάρχουν άνθρωποι εδώ στην Ελλάδα, που λένε: "Είμαι Μακεδόνας, μιλάω τη μακεδονική γλώσσα". Τα λέω αυτά για το πρακτικό ζήτημα, για το πώς μιλάνε οι άνθρωποι και για το πως πρέπει να τους κρίνουμε. Πρέπει να τους κρίνουμε όχι σαν αγρότες, αλλά σαν ανθρώπους που τους στερήσαμε τη γλώσσα. Είναι χειρότερο ακόμα και από το ότι τους εξοντώσαμε και το ότι τους διώξαμε, το γεγονός ότι τους αναγκάσαμε να βγάλουν μόνο κραυγή στη γλώσσα τους ή να τη μιλάνε για τις απλές δουλειές. Η λογοτεχνική μακεδονική γλώσσα (είναι που μετράει). Έτσι η ελληνική αστι-

ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΗ σ. ΠΑΥΛΟΥ ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΟΥ (τη δεύτερη μέρα Κυριακή, 1.11.98)

"Κατ' αρχήν θα ήθελα να αυτοπροσυστώ κι εγώ. Λέγομαι Παύλος Βοσκόπουλος, είμαι αρχιτέκτονας στο επάγγελμα, είμαι Φλωρινιώτης, είμαι εθνικά Μακεδόνας και τετράγλωσσος συμφωνώντας απόλυτα με τις παρατηρήσεις της κυρίας Μαρπούλου όσο αφορά τον όρο "διγλωσσοι".

Ξέρετε εμείς εκεί πάνω ίσως επειδή γεωγραφικά είμαστε πιο κοντά στο κέντρο των ευρωπαϊκών εξελίξεων έχουμε και μια δυνατότητα να αφουγκραζόμαστε την ευρωπαϊκή δυναμική πιο σύντομα, ίσως πιο εύκολα από ορισμένους κύκλους στην Ελλάδα. Θα ήθελα λοιπόν, σ' αυτά τα πλαίσια να πω ότι ως ένα άτομο με μακεδονική εθνική συνείδηση αντιλαμβάνομαι πλήρως ότι πρέπει να κάνουμε την υπέρβαση αυτή ως εθνικά Μακεδόνας για να ξεπεράσουμε συντομότερα από άλλους λαούς τα παιδικά σύνδρομα των βαλκανικών εθνικισμών, και να κλείσουμε ή να αντιληφθούμε ότι έκλεισε ο κύκλος της εθνικής χειραφέτησης των Μακεδόνων με τη συγκρότηση ανεξάρτητου μακεδονικού κράτους, της Δημοκρατίας της Μακεδονίας.

Αυτό το λέω θέλοντας να τονίσω φυσικά την πεποίθηση και τα πιστεύω που έχω σαν νέος άνθρωπος, σαν πολίτης της χώρας μου, ότι οποιαδήποτε δικολαβία ή παρερμηνεία ως προς την έκφραση της εθνικής μου ταυτότητας στην κατεύθυνση που ανέφερε ο κύριος Κωφός δεν έχει καμία θέση στη σύγχρονη ευρωπαϊκή πραγματικότητα. Θέλω επίσης να τονίσω, ότι άκουσα με πολλή προσοχή τις εισηγήσεις αυτές τις δύο μέρες όλων των εισηγητών και των παρατηρητών. Νομίζω ότι είναι η ση-

κή τάξη, ο ελληνικός λαός, η ελίτ θα έρθει σε επαφή με τους Μακεδόνας από τη μειονότητα με αλληλοκατανόηση, όχι ο αγρότης μακεδόνας με το διανοούμενο έλληνα αναλυτή στην Αθήνα.

Αλλά δύο λαοί—όχι πια οι αστικές τάξεις γιατί είναι ανίκανες να καταλάβουν—μαζί με τους διανοούμενους τους, μπορούν να έρθουν σε επαφή και να μοιλιώσουν το δικό μας έθνος με την αυτοκριτική του, να συλλάβουμε το έγκλημα μας σα λαός, και να μπορέσουμε να ζήσουμε αρμονικά με μια εθνική μειονότητα που πρέπει η ίδια σαν κατατρεγμένη να απαλλαγεί από το δικό της ανιστόρητο εθνικισμό, όταν υπάρχει και να πιστέψει ότι θα μπορέσει να ζήσει σε μια δημοκρατική ελεύθερη Ελλάδα μέσα σ' αυτά τα σύνορα χω-

ρίς να μπει στους πειρασμούς των ανακατατάξεων που λειτουργούν με όπλο τη γλώσσα και τις εθνικές μειονότητες. Αυτή είναι όμως μια τολμηρή απόφαση. Πρέπει να καταλάβουμε δηλαδή ότι το νέο ελληνικό κράτος έχει σταθεί στην επέκταση και στη βία. Η γλωσσική ελίτ της Ιταλίας ήταν η εμπορική αστική τάξη που επέβαλε μια Lingua Franca των συναλλαγών σ' ένα ολόκληρο λαό, αλλά όχι σώνει και καλά με τη βία. Η δικιά μας αστικοζαμπατζιδική, γραφειοκρατική και μιλιταριστική αστική τάξη, χρησιμοποίησε μόνο τη βία. Κόντνε λαούς. Αυτό είναι άσχημο παρελθόν, και νομίζω ότι η διανοήσή μας πρέπει να σκύψει πολύ πάνω σ' αυτά, και όχι στα στιγμιότυπα της ανθρωπολογικής γλωσσολογίας".

με τη θέση του Λεωνίδα Εμπερίκου ότι δεν μπορούμε να μιλάμε για πλούτο ή μη πλούτο (αυτών των διαλέκτων).

Νομίζω είναι η εξελικτική διαδικασία αυτή που οφείλουμε να δεχτούμε. Σήμερα αυτή η γλώσσα που θα διαβάσω εγώ...(μιλάει μακεδονικά), είναι η λόγια εθνική μακεδονική γλώσσα όπως αυτή αναπτύχθηκε και αναπτύσσεται στο μητροπολιτικό κέντρο της γλώσσας αυτής που καλώς ή κακώς—αυτές είναι οι ιστορικές συγκυρίες—είναι η Δημοκρατία της Μακεδονίας.

Θα ήθελα να τονίσω, κάτι που θεωρώ πολύ σημαντικό. Εμείς, ως εθνικά Μακεδόνας δεν θέλουμε να είμαστε αντικείμενο έρευνας ή να είμαστε εκείνοι οι γραφικοί Ινδιάνοι που αύριο θα ζούμε σε κάποια ρεζερβάτα, στη Φλώρινα, στην Έδεσσα, στη Νάουσα ή στις Σέρρες και όπου θα έρχονται οι διάφοροι αναλυτές να ερευνούν αν το ιδίωμα μας ή η γλώσσα μας ή τα τραγούδια μας είναι τέτοια ή αλλιώς και πόσες λέξεις βάλαμε ή δεν βάλαμε. Για μας, για μια αρκετά σημαντική μερίδα της νέας γενιάς, ατόμων δηλαδή που έχουν συνειδητοποιηθεί εθνικά και κάνουν και πολιτικούς αγώνες, είναι πεποίθηση ότι το θέμα των γλωσσικών και εθνικών μειονοτήτων στην Ελλάδα είναι θέμα που πρέπει να λυθεί μαζί και από όλους, είναι ζήτημα μεγάλο για την εξέλιξη της πολιτικής δημοκρατίας στην Ελλάδα, είναι ζήτημα της ελληνικής κοινωνίας. Δεν πιστεύουμε δηλαδή ότι αν γίνουμε δέκα, είκοσι, σαράντα χιλιάδες εθνικά συγκροτημένοι Μακεδόνας θα λυθούν τα ζητήματά μας. Θεωρούμε ότι ως Έλληνες πολίτες με την εθνική αξιοπρέπεια που πρέπει να έχουμε και την ισοτιμία που πρέπει να έχουμε και να την αισθανόμαστε, μόνο έτσι και σε συ-

μερινή διημερίδα ένα μικρό βηματάκι, είναι η πρώτη φορά που μεταπολεμικά αν δεν κάνω λάθος, σε ένα τέτοιο φόρουμ και σε τέτοια πλαίσια συζητιέται ένα ζήτημα που η πολιτική εθνικής ομογενοποίησης το έχει καταστήσει ζήτημα ταμπού, θέλοντας να τονίσω κάτι το οποίο για μένα χωρίς να είμαι επιστήμονας ή γλωσσολόγος είναι απλό.

Ακούσαμε πολλές φορές σήμερα και χθες τη χρήση του όρου σλαβομακεδόνας, σλαβική γλώσσα, λίγο Μακεδόνας, πολύ Μακεδόνας, σκέτο Μακεδόνας. Αντιλαμβάνομαι ότι πολλοί από αυτό τον κύκλο των ελλήνων διανοομένων που θέλουν να προσφέρουν τη δυνατότητα για προβληματισμό και να δώσουν το ερέθισμα στην ελληνική κοινωνία να σκεφτεί θετικά σ' αυτό το ζήτημα, αντιλαμβάνομαι ότι κι αυτοί πολλές φορές λειτουργούν, ασυνείδητα ίσως, κάτω από τη συναισθηματική φόρτιση και τα αποτελέσματα της πολιτικής των τελευταίων δεκαετιών στο ζήτημα αυτό. Για μένα το θέμα της μακεδονικής γλώσσας τίθεται ως εξής: όταν μιλάω για μακεδονική γλώσσα μιλάω για λόγια μακεδονική γλώσσα, μιλάω δηλαδή για την μακεδονική γλώσσα όπως αυτή αναπτύσσεται σήμερα στη Δημοκρατία της Μακεδονίας. Κάτω από αυτό το πρίσμα πρέπει να την αντιμετωπίσουμε για ένα απλό, απλούστατο λόγο.

Μίλησε ο κύριος Ανδρέου προηγούμενος και κάποιοι άλλοι ομιλητές για το γλωσσικό πλούτο ή μη πλούτο (σ.σ. της μακεδονικής διαλέκτου ή διαλέκτων που μιλιούνται στην Ελλάδα. Σημείωση δικιά μας). Συμφωνώ απόλυτα

και του "Ουράνιου Τόξου" του Παντείου

νεργασία με το σύνολο της ελληνικής κοινωνίας και μέσα στη ελληνική κοινωνία, μόνο έτσι θα προσφέρουμε όλοι μας στην οικοδόμηση αυτού που ονομάζουμε ή θα ονομάζουμε αύριο κοινό ευρωπαϊκό μας σπίτι.

Νομίζω ότι τέτοιες συζητήσεις όπως η διημερίδα που έγινε αποδεικνύουν ότι πολλοί Έλληνες διανοούμενοι, και όχι μόνο, και αρκετοί Έλληνες πολίτες πλησιάζουν να διαβούν τον Ρουβίκωνα. Θέλω να πιστεύω ότι στο μέλλον θα έχουμε τη δυνατότητα να συζητάμε περισσότερο για τα ζητήματα αυτά. Επανερχόμενος στο θέμα της

γλώσσας αυτό που θα ήθελα να τονίσω είναι ότι υπάρχει - έχουν πια ωριμάσει οι συνθήκες- η πολιτική θέση, υπάρχει η απαίτηση από μια σημαντική μερίδα Μακεδόνων που έχουν εθνική μακεδονική συνείδηση, για μέτρα στην κατεύθυνση της εισαγωγής της μακεδονικής γλώσσας στην εκπαίδευση, στη βασική και τη μέση. Εδώ, ασφαλώς και θα μπορούσα να συμφωνήσω και με την κυρία Λαφαζιάνη ότι θα πρέπει να γίνει συζήτηση για αυτό το θέμα. Ίσως οι συνθήκες να είναι πρώιμες. Αντιλαμβάνομαι και τις δυσκολίες των διοργανωτών. Αυτό

το είδα από την πρώτη στιγμή και το κατάλαβα από τα τηλεφωνήματα που είχα μαζί σας και θέλω να πιστεύω ότι μετά από την διημερίδα του Σαββατοκύριακου θα είμαστε σε θέση στο κοντινό μέλλον να μπορούμε να συζητάμε πιο εύκολα για τα ζητήματα αυτά δίνοντας ερεθίσματα στους συμπολίτες μας να ξεπεράσουν προκαταλήψεις και ταμπού του παρελθόντος. Πρόκειται ασφαλώς για αντιλήψεις και πεποιθήσεις που επί δεκαετίες έχουν χαραχτεί στη συνείδηση πολλών συμπολιτών μας. Θα ήθελα να σας ευχαριστήσω για την προσοχή που μου δείξατε".

ΔΕΥΤΕΡΗ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΗ σ. ΗΛΙΑ ΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΥ (τη δεύτερη μέρα Κυριακή, 1.11.98)

"Στις τελευταίες τοποθετήσεις υπήρξε ένα ρεύμα αυτοσυστάσεων, και εφόσον δεν μπόρεσα να το κάνω στην πρώτη ομιλία μου, φοβούμενος ότι θα έχανα χρόνο, θα χρειαστεί να πω δυο λόγια μόνο. Εκπροσωπώ εδώ, σαν απρόσκλητος παρατηρητής όπου όμως τελικά έγινε δεκτός, ένα πολιτικό ρεύμα, μια πολιτική οργάνωση, την Οργάνωση για την Ανασυγκρότηση του ΚΚΕ, την ΟΑΚΚΕ, η οποία έχει βάλει σαν ένα από τα πρώτα ζητήματα της πολιτικής της δράσης την υπεράσπιση των εθνικών δικαιωμάτων των Μακεδόνων και των Τούρκων μειονοτικών. Αυτό δεν το κάνουμε σαν μία επιλογή βοήθειας ή αλληλεγγύης προς δοκιμαζόμενους και καταπιεζόμενους ανθρώπους, αλλά θεωρούμε αυτό το θέμα επίμαχο, το μεγάλο κρυφό σημείο, το μυστικό όλης της ελληνικής πολιτικής ζωής, το κλειδί της δημοκρατίας στην Ελλάδα.

Είναι πολύ χαρακτηριστικό αυτό εδώ το συνέδριο για τον τρόπο με τον οποίο χειρίστηκε τις αντιθέσεις και το κοινό του την πρώτη μέρα αυτού του συνεδρίου. Ενώ ήθελε να ακούσει τους γλωσσικά Μακεδόνες, στην αρχή αρνήθηκε να τους δεχτεί, και διαμορφώθηκε μια ένταση για να γίνουν δεκτοί μέσα σ' αυτή την αίθουσα. Μένω με μια αίσθηση ζωντανής αντίφασης όταν σ' ένα συνέδριο γλωσσολογίας, εθνολογίας, ανθρωπολογίας, απευθύνει χαιρετισμό το υπουργείο Εξωτερικών και όχι, ο υπουργός Παιδείας ή ο υπουργός Πολιτισμού, ή ανώτατες εκπαιδευτικές αρχές, πράγμα που σημαίνει ότι όποιες συζητήσεις γίνονται πάνω στα ζητήματα τα γλωσσικά άπτονται αμέσως των εθνικών ζητη-

μάτων, και μπορούν να διεκπεραιωθούν μόνο στη βάση μιας έγκρισης από την εθνικά κυρίαρχη γραμμή. Επειδή μάλιστα αυτή η κυρίαρχη γραμμή δεν έχει γίνει ακόμα μέσα στο κράτος γενικά αποδεκτή, γι' αυτό έχουμε την αντίφαση ένα συνέδριο που έχει την κάλυψη του υπουργείου Εξωτερικών, να διεξάγεται με διακριτικότητα και να είναι μισοπαράνομο. Κανονικά έπρεπε να γίνει μεγάλη φασαρία για την πρώτη συζήτηση στην Ελλάδα γύρω από μια γλώσσα που τη λένε μακεδονική και που έχει μέσα της όλη τη φόρτιση του παρελθόντος, τους πράκτορες, τους φόνους και τα αίματα.

Είναι σαφές ότι δεν μπορεί να περάσει τίποτα εύκολα σ' αυτή τη χώρα, και θα μπορούσε κανείς να είναι ευγνώμων για το ότι κάποια τάση του κράτους θέλησε να θίξει το ζήτημα. Μπορεί ακόμα να αισθανόμαστε ότι ανοίγουν οι δρόμοι της δημοκρατίας σ' αυτή τη χώρα, εάν δεν βλέπαμε ότι στη μια πλευρά γίνεται αυτό το συνέδριο και στην άλλη εντείνεται η σύγκρουση. Έχουμε ένα συνέδριο που θα φέρει μια ενότητα στο εθνικό, στο διακρατικό επίπεδο με τη Δημοκρατία της Μακεδονίας, την ίδια ώρα που οξύνεται η σύγκρουση στο κεντρικό εθνικό ζήτημα με την Τουρκία. Βεβαίως δεν είναι ανεξάρτητο το ένα από το άλλο. Μ' αυτή την έννοια, για μένα, η πιο κεντραρισμένη τοποθέτηση σε όλο αυτό το συνέδριο, ήταν αυτή του κύριου Κωφού. Ήταν ο μόνος που έπιασε πολιτικά το ζήτημα σαν τέτοιο που είναι. Γιατί μπορεί η γλωσσολογία να φωτογραφίσει τη γλώσσα, μπορεί να δώσει διαχρονικά ενσταντανέ της γλώσσας, μπορεί να μιλήσει α-

κόμα και για τη βία και τις αναστολές, αλλά είναι αδύνατο να πλησιάσει χωρίς μια καθαρή, σαφή, τολμηρή πολιτική συνείδηση το ζήτημα αυτής της γλώσσας, της εθνικής γλώσσας των Μακεδόνων σήμερα. Μπορούμε να τη θεωρήσουμε μια καθυστερημένη γλώσσα, και μπορούν όλοι οι Μακεδόνες να ψηφίσουν μπροστά σε έγκριτους γλωσσολόγους ότι θα ήθελαν μια τέτοια γλωσσούλα στο σχολείο τους, αλλά είναι ένα πολιτικό ζήτημα το τι γλώσσα θα τους δώσει το ελληνικό κράτος.

Ποια στάση θα κρατήσει το ελληνικό κράτος απέναντι σ' αυτούς που εθνικά αυτοπροσδιορίζονται Μακεδόνες; Θα τους δώσει ολοκληρωμένη γλώσσα; Αυτή την ιστορικά διαμορφωμένη γλώσσα μέσα έστω από τις βαλκανικές αντιφάσεις, μέσα από εκεί που τα μωρά βγήκαν ανάποδα, μέσα από εκεί που βγήκαν πρώτα οι γραμμές της γλώσσας, και μετά βγήκε η συνείδηση των πολιτικών καθηκόντων μιας άρχουσας τάξης. Μέσα απ' αυτές τις αντιφάσεις σε κάθε περίπτωση θα έπρεπε να γίνει μια πολιτική επιλογή. Γιατί υπάρχει ο κίνδυνος πραγματικά αυτό που φαίνεται σήμερα σαν ένα βήμα προόδου, να είναι βήμα σύγχυσης και οπισθοδρόμησης ως προς το ποια είναι η γλώσσα που μπορούν να μιλάνε αυτοί οι άνθρωποι, ως προς το ποια είναι τα όρια που τους αφήνουμε να αναπτύξουν τον εαυτό τους. Αυτή είναι πολιτική απόφαση, και αυτή έχει να κάνει με το αν πραγματικά η Ελλάδα κινδυνεύει όταν κάποιοι άνθρωποι λέγονται εθνικά Μακεδόνες.

Ο κύριος Κωφός φοβάται. Γιατί όλη η σύνθεση, όλη η πνευματική ζωή αυτού του έθνους και αυτού του κράτους στηρί-

συνέχεια στη σελ. 8

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΒΙΒΛΙΩΝ

Δημήτρης Λιθοξόου

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ

Α'

Από το Ίλντεν στη Ζαγκορίτσανη
(1903-1905)

Μεγάλη Πορεία

Το βιβλίο του Δ. Λιθοξόου διατίθεται στα γραφεία μας και στα εξής κεντρικά βιβλιοπωλεία της Αθήνας:

- ✓ **Ε.Κ. Λάζος, Ασκήπτιου 3**
- ✓ **Ν. Λιβέριος, Ασκήπτιου 1**
- ✓ **Ενδοχώρα, Σόλωνος 62**
- ✓ **ΘΕΜΕΛΙΟ, Σόλωνος 84**
- ✓ **Β.Χατζηνιακώβου, Σόλωνος 94**
- ✓ **Α. Π. Χρηστάκης, Ιπποκράτους 10**

Διημερίδα Παντείου

συνέχεια από τη σελ. 1

ζεται στο φόβο που προκαλεί η ίδια του η λογική της επέκτασης. Βεβαίως, όταν καταλαμβάνεις ένα χώρο άγονο, χέρσο πολιτικά και γλωσσολογικά, και μετά κάνεις βίαια ομογενοποίηση είναι φυσικό να έχεις αντιδράσεις. Γιατί διαφέρει η ομογενοποίηση του γαλλικού κράτους από την αστική τάξη από τη βίαια ομογενοποίηση με την εθνική εκκαθάριση των Τούρκων στην Ελλάδα, που αποτελεί ένα μεγάλο ιστορικό, γενετικό έγκλημα του ελληνικού σοβινισμού, όπως και με τη βίαιη εθνοεκκαθάριση που συνεχίζεται στα Βαλκάνια και στην οποία είμαστε πρωτοπόροι, πριν από τους Τούρκους και από τους Σέρβους τελευταία.

Όταν, λοιπόν, κάνουμε τέτοιους χειρισμούς, έχουμε αντιπαλότητες και αντιθέσεις. Τώρα, βεβαίως, τα σύνορα διαμορφώθηκαν, τα εθνικά κράτη φτιάχτηκαν και όποιος θέλει ν' αλλάξει τα σύνορα, κάνει εγκλήματα. Και βεβαίως μόνο ένας φασισμός κι ένας επεκτατισμός, μια μεγαλοκρατική πολιτική, είτε ελληνική, είτε αλβανική, είτε μακεδονική θα ήθελε ν' αλλάξει σύνορα. Απ' την ώρα λοιπόν που έχουμε εδώ μια εθνότητα που αναγνωρίζει τον εαυτό της σαν εθνική μειονότητα έπρεπε να της δώσουμε κάθε εμπιστοσύνη. Το "Ουράνιο Τόξο" είχε αυτή την πρωτοπορία μέσα σ' όλα τα Βαλκάνια, και αυτό το γνωρίζουν όσοι παρακολουθούν τα μειονοτικά ζητήματα, όταν είπε: "Όχι μόνο δεν θέλουμε ν' αλλάξουμε τα σύνορα, αλλά δεν μας αρέσουν και οι λογικές της σταδιακής αυτονομίας στα εκπαιδευτικά ή σε οποιαδήποτε άλλα ζητήματα, της εδαφικής ή οποιασδήποτε άλλης αυτονομίας που υπονοεί αλλαγή συνόρων. Αυτά πρέπει να σταματήσουν". Αυτό το είπε στη διεθνή συνάντηση (των εθνικών μειονοτήτων) του Τέτοβο η οποία ήταν μια ιστορική συνάντηση. Γιατί το έκανε αυτό το "Ουράνιο Τόξο"; Γιατί μπορεί να διακρίνει σήμερα ότι μέσα σ' αυτή τη χώρα υπάρχουν δυνάμεις, δημοκρατικές τάσεις, μια ολόκληρη παράδοση ενός λαού, μια παράδοση ενότητας με τον ελληνικό διεθνισμό, αιματηρές συγγένειες ανάμεσα στο 1940 και στο 1950 που τους έδωσε εμπιστοσύνη, που τους έκανε να πιστέψουν ότι μπορούμε να ζήσουμε μαζί. Μπορούμε πράγματι να ζήσουμε μαζί και πρέπει να τους εγγυηθούμε την εθνική τους ολοκληρωμένη λογοτεχνική και πολιτική γλώσσα. Αυτή πρέπει να διδάξουμε στα σχολεία τους μαζί με τα ελληνικά για να μπορέσουν να ενωθούν οι λαοί και να έχουμε την αληθινή ομογενοποίηση, του πολίτη, την πολιτική ομογενοποίηση στην Ελλάδα σε μια δημοκρατική βάση".

Να τσακιστεί η δουλοκτητική πορνεία!

Η δουλεία έχει καταργηθεί κιόλας από το πρώτο ελληνικό σύνταγμα ενώ στον σύγχρονο κόσμο επιβιώνει μόνο καλυμμένη είτε στους πιο σκληρούς φασισμούς σαν απλήρωτη εργασία των ποινικών κρατουμένων ή στις καθυστερημένες πατριαρχικές χώρες σαν υποδούλωση των γυναικών.

Κι όμως στη χώρα μας σήμερα υπάρχει δουλεία που εισήχθη πρόσφατα. Υπάρχει δουλεία και μάλιστα με καπιταλιστική μορφή, δηλαδή με τη μορφή του δουλεμπορίου. Υπάρχει δουλεμπόριο γυναικών που υφίστανται την πιο εξευτελιστική μεταχείριση σαν πόρνες και μάλιστα σαν βιαζόμενες πόρνες.

Αυτές οι γυναίκες δεν πουλάνε οι ίδιες το δικό τους κορμί στον πελάτη, όπως κάνει η σύγχρονη ελεύθερη πόρνη, γιατί το κορμί τους ανήκει σε έναν άλλον. Είναι ιδιοκτησία συνήθως ενός μάρμαν ή ενός κυκλώματος σωματεμπόρων. Αυτός είναι, ατομικός ή συλλογικός, ο δουλοκτήτης τους. Αυτός ο δουλοκτήτης πουλάει στον πελάτη τη χρήση ενός γυναικείου κορμιού, όπως ο ιδιοκτήτης ενός αλόγου ή ενός τράγου μπορεί να πουλήσει τη χρήση του σε έναν τρίτο. Μετά από κάθε χρήση το γυναικείο "κορμί" είναι πάλι στη διάθεση του δουλοκτήτη. Σε ένα δημοσιογραφικό ρεπορτάζ του "Βήματος" της 15 Νοέμβρη αναφέρεται ότι "το κορίτσι (Ρωσίδα, Ουκρανή κλπ) ανάλογα με την ηλικία και την εμφάνισή του κοστολογείται από 400.000 έως 800.000 δραχμές. Όταν παλιώσουν, που σημαίνει εξαντλήσουν τους θαυμαστές τους, τις μεταπωλούν. Κέντρο αυτού του σωματεμπορίου είναι η Θεσ/νίκη. Ένας από αυτούς τους σωματέμπορους λέει: "στη Θεσ/νίκη τις αγοράζουν από εμπόρους, αλλά στην Αλβανία κατευθείαν από τον πατέρα τους... Εκεί ...μπορείς να βρεις ακόμα και 12χρονη"... "Τα κορίτσια αυτά...αναγκάζονται να μετακινούνται συνεχώς από τη μια πιάτσα στην άλλη ώπου τελικά να πουληθούν σε κάποιο σωματέμπορο ο οποίος έχει αρκετές διασυνδέσεις με διεφθαρμένους αστυνομικούς ώστε να μην τις κυνηγούν. Οποιοσδήποτε

ποτε μπορεί να τις αγοράσει αν προσφέρει το αντίτιμο".

Στην πορνεία υπήρχε πάντα ένας βαθμός καλυμμένης δουλοκτησίας στο πρόσωπο του προαγωγού ή του προστάτη. Αλλά εδώ στην Ελλάδα του μπαρ - πορνείου ή ξενοδοχείου μιλάμε για 100% δουλοκτησία. Έπρεπε να αυτοκτονήσουν ή να σκοτωθούν ή να τραυματιστούν γυναίκες στην προσπάθειά τους να αποδράσουν για να έρθει στη φόρα αυτή η κτηνωδία. Ακόμα περισσότερο έπρεπε να γίνει ένα αντιαστυνομικό κίνημα με στόχο να φαγωθεί ένας υπουργός και μια αστυνομική φράξια για τελειώς άλλους - και μάλιστα αντιδραστικούς - στόχους για να κλονιστεί για λίγο αυτή η δουλοκτησία. Αυτό έγινε βέβαια μόνο στην επιφάνεια γιατί το βάθος του ζητήματος παραμένει. Και παραμένει όχι μόνο από την πλευρά αυτού καθεαυτού του κυκλώματος, δηλαδή του κυκλώματος-δουλεμπορίου από το εξωτερικό - δουλεμποριο στο εσωτερικό - αστυνομική διαφθορά και προστασία, αλ-

λά παραμένει από την άποψη των πελατών και του πλατειού κοινού, δηλαδή από την άποψη της γενικής κουλτούρας.

Γιατί το πιο φοβερό εδώ δεν είναι η αποκτήνωση του μάρμαν - δουλοκτήτη. Αυτός είναι μια μειοψηφία. Το πιο φοβερό βρίσκεται στον πελάτη, δηλαδή σ' αυτή την πελώρια μάζα αστών της πόλης και της υπαίθρου ή μικροαστών ή και ακόμα φτωχότερων που είτε δεν "νοιώθει" είτε ηδονίζεται που απέναντί της έχει μια γυναίκα κρατούμενη - κουρέλι.

Η υποχρεωτική πορνεία των εισαγόμενων γυναικών είναι η πιο αποκρουστική ή πιο οπισθοδρομική κοινωνικά μορφή που παίρνει στην Ελλάδα η μαζική εισαγωγή φτηνής εργατικής δύναμης. Το φτηνό κορμί της νεαρής κρατούμενης για σεξουαλική χρήση είναι η πιο ακραία έκφραση της πάμφθηνης εργατικής δύναμης που εισήγαγαν μαζικά στην Ελλάδα οι αστοί της υπαίθρου, οι εργολάβοι και οι βιοτέχνες της πόλης για να υπερεκμεταλλευτούν την ίδια αλλά και

για να τσακίσουν το μεροκάματο σ' αυτή τη χώρα. Έτσι οι ίδιοι πλουτίζουν την ώρα που η χώρα αποβιομηχανοποιείται και αδυνατίζει στον παγκόσμιο ανταγωνισμό. Το φτηνό κορμί της δούλης - πόρνης είναι η έσχατη συνέπεια της θεωρίας των ανοιχτών συνόρων και της ελεύθερης διαπραγμάτευσης των μισθών που πρόβαλαν κοντόθωροι αστοφιλελεύθεροι για λογαριασμό των ρωσοδούλων. Άλλωστε ο παράδεισος της νέας αυτής τερατώδους πορνείας βρίσκεται στις ανατολικές χώρες στις οποίες κυριαρχούν οι σοσιαλφασιστικής προέλευσης και φυσιογνωμίας μαφίες.

Αν στη χώρα μας οι δημοκρατικοί άνθρωποι δεν βάλουν στο στόχαστρο αυτό το νέο δουλοκτητικό σωματεμπόριο και τους φορείς τους, αν αυτά τα κτήνη δεν συλληφθούν και δεν τιμωρηθούν με τον αυστηρότερο τρόπο, τότε σύντομα θα έχουμε μια επέκταση και εμβάθυνση της διαφθοράς των μαζών σε πρωτοφανή ύψη.

Ποιός δεν θέλει την καύση των νεκρών;

Στις 10 Νοεμβρίου, 13 βουλευτές από όλα τα κόμματα της Βουλής εκτός από το ψευτοΚΚΕ κατέθεσαν τροπολογία σε νομοσχέδιο για τους πόρους της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης με την οποία ζητούσαν να επιτρέπεται η καύση των νεκρών. Το ψευτοΚΚΕ, το πιο αντιδραστικό κόμμα στην πολιτική ζωή της χώρας, για άλλη μία φορά έδωσε χτύπημα σε μία δημοκρατική κίνηση ενάντια στην κυριαρχία του ορθόδοξου μεσαίωνα στη χώρα μας.

Αυτή η στάση είναι η συνέχεια της υπεράσπισης του άβατου του Άγιου Όρους, της "κιβωτού της Ορθοδοξίας" και της εναντίωσης στον άμεσο και χωρίς όρους χωρισμό Εκκλησίας-κράτους, γιατί "θα διχάσει και θα αποπροσανατολίσει το λαό". Το ψευτοΚΚΕ χρειάζεται την ορθοδοξία για να διατηρεί στην άγνοια και την καθυστέρηση τις μάζες ώστε να δέχονται το αντιτουρκικό παραλήρημα που οδηγεί αλματώδικο στην υποταγή της χώρας στην "ορθόδοξη αδερφή" Ρωσία, και για να ρίχνει γέφυρα στο σοβινισμό που στηρίζει αυτό το αντιτουρκικό παραλήρημα.

Επειδή σ' αυτή τη χώρα τεκμαίρεται ότι όλοι οι πολίτες της πρέπει να υποτάσσονται στους κανόνες της Ορθόδοξης Εκκλησίας, όλοι οι πολίτες πρέπει να θάβονται. Οι 13 βουλευτές όλων των κομμάτων, θέλοντας να δώσουν υπόσταση στη συνταγματικά κατοχυρωμένη αρχή της ανεξίτηθης, πρότειναν να επιτραπεί η καύση, αλλά μόνο για τους αλλόθρησκους ή τους άθεους. Παρά τον περιορισμένο και δειλό χαρακτήρα της, η τροπολογία αυτή είχε ένα δημοκρατικό πνεύμα, και θέλησε να δώσει τουλάχιστον σε μία μερίδα των πολιτών αυτής της χώρας, το δικαίωμα να επιλέγουν την τύχη τους μετά θάνατον. Το ψευτοΚΚΕ παράστησε τον θεματοφύλακα της δημοκρατίας, ισχυριζόμενο υποκριτικά ότι δεν συμμετέχει σε αυτή την κίνηση γιατί δεν προτείνεται το δικαίωμα της καύσης για όλους τους πολίτες.

Έτσι σαμπόταρε αυτή τη δειλή προοδευτική κίνηση παριστάνοντας ότι την κριτίκαρε από τα αριστερά.

ΓΙΑΤΙ Ο ΛΑΛΙΩΤΗΣ ΕΠΙΤΙΘΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΑΒΡΑΜΟΠΟΥΛΟ

Η τελευταία επίθεση του Λαλιώτη στον Αβραμόπουλο στο ζήτημα της ανάπτυξης της Ομόνοιας είχε σα στόχο την αποδυνάμωση και τον πολιτικό υποβιβασμό του Αβραμόπουλου. Ο Λαλιώτης αφαίρεσε από τον Αβραμόπουλο κάθε λόγο στο θέμα της ανάπτυξης του κέντρου της Αθήνας και των μέτρων για την επίλυση του κυκλοφοριακού, και με πραξικοπηματικό τρόπο προώθησε τη δικιά του ανάπτυξη χωρίς ούτε καν να ενημερώσει τον Αβραμόπουλο και το δημοτικό συμβούλιο της Αθήνας.

Ο Αβραμόπουλος είχε ξεκινήσει πριν από τρία χρόνια την εκπόνηση μελετών για την ανάπτυξη της Ομόνοιας και των γύρω περιοχών, η οποία προγραμματιζόταν να ξεκινήσει με την ολοκλήρωση του μετρώ της Αθήνας (Ελ. Τύπος, 11/11/98). Για την ανάληψη του έργου της ανάπτυξης της Ομόνοιας είχε προκηρυχθεί ευρωπαϊκός διαγωνισμός, στον οποίο είχαν πάρει μέρος 23 ομάδες αρχιτεκτόνων. Την ευθύνη για το πρόγραμμα έχει η Εταιρία Ενοποίησης Αρχαιολογικών Χώρων, μια ανώνυμη εταιρία του Δημοσίου, στην οποία αντιπρόεδρος είναι ο αρχιτέκτονας Αλέξανδρος Τριποδάκης, ο οποίος είχε υποδειχθεί από τον Αβραμόπουλο. Σύμφωνα με το γραφείο Τύπου του δημάρχου ο Τριποδάκης δεν είχε ενημερωθεί για την παρουσίαση των σχεδίων ανάπτυξης από τον Λαλιώτη, με τα οποία σχέδια διαφωνεί (Ελευθεροτυπία, 11/11/98).

Το θέμα της ανάπτυξης ήταν υπό τη στενή επίβλεψη του Αβραμόπουλου, και δεν μπορούσε να είναι αλλιώς, αφού για τη διαμόρφωση των χώρων του δήμου έχει παραδοσιακά κυρίαρχη αρμοδιότητα η δημοτική αρχή, και τα υπουργεία συνεργάζονται πάντα με την τοπική αυτοδιοίκηση για τέτοιου είδους έργα. Ο Λαλιώτης σαν υπουργός Περιβάλλοντος ανακοίνωσε αιφνιδιαστικά το δικό του σχέδιο για την Ομόνοια, αγνοώντας τη δημοτική αρχή και πραξικοπηματικά επέβαλε τη δικιά του άποψη για τη μορφή που θα έχει η Αθήνα, και για τον τρόπο που θα κυκλοφορούν πεζοί και οδηγοί στους δρόμους της. Το σχέδιο Λαλιώτη προβλέπει πεζοδρομήσεις των κεντρικών οδών, δημιουργία χώρων πρασίνου στις κεντρικές πλατείες της Αθήνας και κατασκευή υπόγειων δρό-

μων. Αυτά τα μέτρα σε συνδυασμό με τη λειτουργία του μετρό υποτίθεται ότι θα οδηγήσουν στη μείωση της χρήσης του αυτοκινήτου στο κέντρο και την κυκλοφοριακή αποσυμφόρηση. Δεν μπορούμε να ξέρουμε κατά πόσο αυτό το σχέδιο είναι λειτουργικό, ή κατά πόσο ο Λαλιώτης θα κάνει όλη την Αθήνα ένα απέραντο εργοτάξιο ή πάρκο όπου κανείς δεν θα μπορεί να κινείται. Ο κεντρικός στόχος αυτής της κίνησης του Λαλιώτη δεν είναι η διάλυση του κέντρου της Αθήνας.

Ο Λαλιώτης θέλει να αφαιρέσει το χαλί κάτω από τα πόδια του Αβραμόπουλου, ο οποίος βρίσκεται μετέωρος, υπό περιορισμό στο ίδιο του το δημαρχείο. Ο Αβραμόπουλος θα βρει μία μπουλντόζα να σκάβει έξω από το δημαρχείο του χωρίς να έχει κανένα λόγο για το που θα πάει αυτή η μπουλντόζα. Η κίνηση οποιασδήποτε μπουλντόζας στην Αθήνα εφεξής θα είναι υπόθεση του Λαλιώτη, ο οποίος πραξικοπηματικά καθαιρεί τον Αβραμόπουλο και καταργεί το 60% που πήρε στις δημοτικές στο κεντρικό θέμα της μορφής που θα έχει η πόλη. Αυτό το 60% του Αβραμόπουλου απειλεί τον Καραμανλή σαν ηγέτη της Ν.Δ. Η βάση της Ν.Δ. προτιμά σαφώς έναν Αβραμόπουλο πρωθυπουργό. Ο Αβραμόπουλος όμως, παρά τους ιδεολογικούς βυζαντινισμούς του, είναι ένας εκφραστής της ευρω-

παϊκής, αναπτυξιακής γραμμής, που έχει καταφέρει να κρύψει καλά τις τεράστιες πολιτικές του φιλοδοξίες πίσω από τη μάσκα του αβρού, ψυχραιμου και μετριοπαθούς πολιτικού. Είναι η μορφή του πολιτικού που επιβιώνει σε εποχές όπου ο λαός δυσπιστεί απέναντι στην πολιτική συνολικά, γιατί αυτή στο σύνολο της είναι σάπια και πραξικοπηματική. Ο Αβραμόπουλος δημιουργεί σχολή, η οποία κερδίζει μία πλειοψηφία 60%, και ο Καραμανλής κινδυνεύει στο μέλλον από αυτόν. Το ρωσόδουλο μπλοκ όμως ποτέ δεν θα το επιτρέψει αυτό. Γι' αυτό ο Λαλιώτης κάνει τώρα το πραξικόπημα του.

Η αντίδραση του Αβραμόπουλου σε αυτό το πραξικόπημα ήταν έντονη. Με ανακοινώσεις του καταδίκασε την περιφρόνηση του δημοτικού συμβουλίου και του ίδιου από τον

Λαλιώτη σαν αντιδημοκρατική συμπεριφορά, και μίλησε για "σχολή ήθους και ύφους" του υπουργού που αποτελεί "φαινόμενο των καιρών και σύμπτωμα παρακμής του πολιτικού συστήματος". Υποστηρικτή του μέσα στο Δήμο βρήκε μόνο τον αυτοδυναμικό και αναπτυξιακό Μπέη. Ο Καραμανλής προφανώς δεν έβγαλε ανακοίνωση ενάντια στο Λαλιώτη. Η ΝΔ κάλυψε τον Αβραμόπουλο με μία μετριοπαθή δήλωση του υπεύθυνου του Τομέα Υποδομών, Μειμαράκη, υποβαθμίζοντας πολιτικά το ζήτημα.

Ο Αβραμόπουλος ζήτησε συνάντηση με τον Σημίτη, προκαλώντας τον να παρέμβει στη σύγκρουση. Ο Σημίτης δεν θα τολμήσει να χτυπήσει τον Λαλιώτη. Το μόνο στήριγμα του Αβραμόπουλου θα είναι το συντριπτικό ποσοστό που πέτυχε στις δημοτικές. Ωστόσο, η πολιτική αυτή νίκη του Αβραμόπουλου και της "σχολής" του βασίζεται σε μία βιτρίνα και όχι σε μία ξεκαθαρισμένη αναπτυξιακή, ευρωπαϊκή πολιτική. Και γι' αυτό οι Αβραμόπουλοι αυτής της χώρας, παρόλο που αντικειμενικά αποτελούν μία δημοκρατική αντίσταση, δεν θα μπορέσουν να αναχαιτίσουν την επίθεση του σοσιαλφασισμού. Η αποτυχία τους είναι αναπόφευκτη.

... ΟΤΣΑΛΑΝ

συνέχεια από τη σελ. 12

Στην Τουρκία ακολουθεί πολιτική βίαιης εθνοκάθαρσης: Σε όποιο χωριό έκαναν επίθεση, δεν άφηναν τούρκικο ρουθούνι όρθιο, άσχετα αν επρόκειτο για γυναίκες ή παιδιά. Αυτά είναι πράγματα που έχουν καταγγεληθεί από τη Διεθνή Αμνηστία σε εκθέσεις της που έχουν δημοσιευτεί στον ελληνικό Τύπο. Σχετική αναδημοσίευση και σχολιασμό των εκθέσεων είχαμε κάνει στη Νέα Ανατολή πριν τρία χρόνια περίπου.

Και πρόσφατα όμως, με αφορμή την υπόθεση του ασύλου, το γερμανικό περιοδικό Φόκους δημοσίευσε απόρρητη έκθεση της Ομοσπονδιακής Ασφάλειας, στην οποία αποκαλύπτεται ότι «το PKK από το 1993 απήγαγε από τη Γερμανία 87 ανήλικα παιδιά Κούρδων, που αργότερα στρατολογήθηκαν ως αντάρτες. Από τα 87 παιδιά, σήμερα αγνοούνται τα 37. Σύμφωνα με το Φόκους, το PKK

με την κάλυψη πολιτιστικών και αθλητικών εκδηλώσεων πλησίαζε τα παιδιά, τα οποία στη συνέχεια στέλνονταν σε στρατόπεδα εκπαίδευσης του εξωτερικού» (Ελευθεροτυπία, 16-11).

Αυτοί είναι οι "αγνοί αγωνιστές" του PKK.

Όμως κι ο ίδιος ο σοσιαλφασίστας Οτσαλάν, θέλοντας να προσθέσει άλλο ένα επιχείρημα στο νομικό οπλοστάσιο του σοσιαλφασισμού και να προφασιστεί τον ανανήψαντα ειρηνιστή, όταν συναντήθηκε με το δικαστή του εφετείου της Ρώμης Λουίτζι Καρλίνο για να ζητήσει επίσημα πολιτικό άσυλο, «έκανε μια δήλωση που αποκηρύσσει το παρελθόν του και την τρομοκρατική του δράση. "Είμαι αντίθετος στην τρομοκρατία -είπε- και γι' αυτό υπήρξε ένα λάθος που δεν πρόκειται να διαπράξουμε στο μέλλον» (18-11). Μα έτσι δέχεται ότι ήταν τρομοκράτης, αλλά "έκανε ένα λάθος" το παιδί! Σκοτώσαμε μερικές χιλιάδες αθώους ανθρώπους, αλλά τώρα είμαστε καλά παι-

διά... Η απύθμενη υποκρισία και ο ανέξοδος οπορτουνισμός του σοσιαλφασίστα σ' όλο τους το μεγαλείο.

Μα γι' αυτό ακριβώς ζητάει την έκδοσή του η Τουρκία: για την τρομοκρατική του δράση.

Έπειτα, θα συνιστούσαμε σε όσους επιμένουν να θεωρούν άδικο το αίτημα της Τουρκίας, να σκεφθούν το εξής φανταστικό σενάριο: Αν στη δική μας χώρα μια παράταξη από τις εθνικές μειονότητες που υπάρχουν αποφάσιζε να κάνει ένοπλο αγώνα για να διεκδικήσει ανεξάρτητη κρατική υπόσταση (και μάλιστα για λογαριασμό όλης της μειονότητας, η οποία δεν της έχει δώσει καμιά τέτοια έγκριση), και με βάση αυτό το στόχο άρχιζε να μπαίνει στα χωριά και να δολοφονεί Έλληνες και όσους από τη δική της μειονότητα δε συμφωνούσαν μαζί της, τότε πώς θα χαρακτήριζαν την παράταξη αυτή; Θα θεωρούσαν δίκαιο τον "αγώνα" της, θα έτρεχαν στους διεθνείς οργανισμούς να υπερασπιστούν το "αναφαίρετο δικαίωμά της" να δολοφονεί αμάχους και παιδιά; Θα τους άρεσε να παραχωρήσει σ' αυτούς πολιτικό άσυλο μια δημοκρατική χώρα στο όνομα των "νομικών κωλυμάτων" και μιας ακατανόητης αλληλεγγύης;

Ας μην κρίνουμε λοιπόν με δύο μέτρα και δύο σταθμά. Όχι μονά-ζυγά δικά μας.

Ο ΕΛΕΕΙΝΟΣ Γ. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

Αυτός ο τρισάθλιος ψευτοευρωπαίος, αυτή η τάχαμου ήπια μουσίστα που την είχε δασκαλέψει καλά ο πατέρας της, ο αρχηγός των εν Ελλάδι σοσιαλφασιστών, βρήκε τη χρυσή ευκαιρία να βάλει την Τουρκία στη γωνία προβάλλοντας σε συνέντευξή του στο πρακτορείο "Ρόιτερς" τη θέση ότι η υπόθεση Οτσαλάν δεν είναι διμερές ιταλοτουρκικό θέμα, αλλά θέμα Ευρωπαϊκής Ένωσης-Τουρκίας: «Είναι ένα ευρωπαϊκό πρόβλημα. Είναι το πρόβλημά μας. Έπεσε στην αυλή μας, όχι στην αυλή των Ιταλών, αλλά στην αυλή των Ευρωπαίων και πρέπει να το αντιμετωπίσουμε».

Και αυτά τη στιγμή που η πρόσφατη έκθεση της Κομισιόν ρίχνει μια κατραπακιά στα μούτρα σοβινιστών και σοσιαλφασιστών κάνοντας λόγο **για πρώτη φορά** για ελληνοτουρκικές διαφορές πέραν της μιας. Πρόκειται για μια σφοδρή ήττα της φιλορώσικης ελληνικής διπλωματίας που όσο και να λυσσάνε δεν θα τους περάσει έτσι εύκολα.

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΑ Π.Σ.Ε ΣΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΚΡΗΤΗΣ

Την πιο χαρακτηριστική εικόνα σχετικά με τη λυσσασμένη πάλη που δίνουν οι σοσιαλφασίστες ενάντια στα ΠΣΕ, μπορούμε να την έχουμε εξετάζοντας και αναλύοντας την κατάσταση στο πρώτο πανεπιστήμιο που διάλεξαν σα στόχο, το Πολυτεχνείο Κρήτης.

Από το τέλος της προηγούμενης ακαδημαϊκής χρονιάς όλες οι αντιευρωπαϊκές δυνάμεις ενωμένες σαμποτάρουν ανοιχτά την λειτουργία του Πολυτεχνείου Κρήτης (Π.Κ) για να εξαναγκάσουν σε παραίτηση τον δημοκρατικό Πρύτανη Δ. Σωτηρόπουλο και να κλείσουν τις σχολές των ΠΣΕ (Προγραμμάτων Σπουδών Επιλογής). Στόχος τους "εδώ και τώρα" όπως θα έλεγε παλιά ο αρχηγός τους Α. Παπανδρέου είναι η ένταξη του Πολυτεχνείου στο σύστημα των πανεπιστημιακών και κοινωνικών συμφερόντων του σοσιαλφασισμού - σοβινισμού.

Το μεγαλύτερο εμπόδιο που συναντούν στην άλωση του Πολυτεχνείου είναι ο πρύτανης που δεν κάνει παραχωρήσεις στις δυνάμεις αυτές της υπανάπτυξης και της καθυστέρησης, αλλά αντίθετα προσπαθεί να εφαρμόσει την πολιτική του για την ανάπτυξη του Ιδρύματος. Η προοδευτική αντίληψη του πρύτανη για την ανάπτυξη του Πολυτεχνείου αναγνωρίζεται σαν τέτοια από τους πανεπιστημιακούς κύκλους.

Η αντίθεση των ενωμένων δυνάμεων της αντίδρασης (Συνασπισμός, ψευτοΚΚΕ, ΔΗΚΚΙ, εθνοφασιστικό και σοβινιστικό ΠΑΣΟΚ, καραμανλική ΝΔ) στην πολιτική της πρυτανείας πήρε την μορφή της ανοιχτής φασιστικής βίας από τις πρώτες μέρες. όλα τα γενικά και ειδικά χαρακτηριστικά της πρακτικής του σοσιαλφασισμού που γνωρίσαμε στον διαγωνισμό των καθηγητών, στον αποκλεισμό του Πατάκη, στην Ιονική κ.λπ παρουσιάζονται και σ' αυτή την αντίθεση.

Η ΠΑΛΗ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΑ ΠΣΕ

Αρχικά το μέτωπο διάλεξε ένα ευρωπαϊκό στόχο. Προσπάθησε να σταματήσει τη λειτουργία των σχολών των Προγραμμάτων Σπουδών Επιλογής (ΠΣΕ) που είχε δημιουργήσει ο πρύτανης με χρηματοδότηση της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Τα ΠΣΕ δημιουργούνται από πανεπιστήμια ή ΤΕΙ και έχουν σαν αντικείμενό τους τη σύγχρονη τεχνολογία και επιστήμη (επιστήμες περιβάλλοντος, εφαρμογές γραφικών, τέχνη, μηχανοτρονική κ.λπ). Ο χρόνος φοίτησης είναι 4 χρόνια και γίνονται δεκτοί χωρίς εξετάσεις απόφοιτοι Λυκείου με κάποια διαδικασία ένταξης. Τα ΠΣΕ λειτουργούν έξω από το επίσημο εκπαιδευτικό σύστημα αλλά υποστηρίζονται και στη λειτουργία τους από αυτό.

Παρέσυραν τους φοιτητές του Πολυτεχνείου σε κατάληψη που κράτησε μήνες με την υπερδεξιά απαίτηση να προστατεύσουν τα επαγγελματικά τους δικαιώματα από τους μελλοντικούς απόφοιτους των ΠΣΕ. Όμως ούτε αυτό ισχύει αφού οι σχολές αυτές δεν θα δίνουν πτυχίο του επίσημου υπάρχοντος εκπαιδευτικού συστήματος. Κατά συνέπεια ούτε ζήτημα επαγγελματικής κατοχύρωσης υπάρχει. Υπάρχει όμως το ζήτημα της δυνατότητας για μια πραγματική προσφορά των ΠΣΕ στην κοινωνία που η αντίδραση το κουκούλωσε με τον μανδύα της επαγγελματικής κατοχύρωσης και το παρουσίασε σαν τέτοιο στους φοιτητές. Τα ΠΣΕ από το περιεχόμενό τους καθορισμένο από την Ευρωπαϊκή Ένωση είναι σχολές προσανατολισμένες άμεσα στην ικανοποίηση σύγχρονων αναγκών της παραγωγής, και της κοινωνικής ανάπτυξης, πράγμα που δεν συμβαίνει συνήθως με τις πανεπιστημιακές σχολές. Αυτές οι τελευταίες έχουν δουλευτεί για δεκαετίες στο εργαστήριο του αντικομμουνισμού και της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης και η προσφορά τους στην ελληνική κοινωνία είναι αυτή των πανεπιστημιακών σχολών της περιφέρειας του ιμπεριαλισμού. Τα ελληνικά πανεπιστήμια στον μεγαλύτερο τους όγκο είναι διαμορφωμένα κέντρα αναπαραγωγής του σοβινισμού και των σύγχρονων μορφών της Μεγάλης Ιδέας, είναι εργαστήρια της αντιπαραγωγικής κουλτούρας των πιο αντιδραστικών τμη-

μάτων της αστικής τάξης, είναι ιδρύματα που δεν παράγουν, αλλά απλά μεταφέρουν γνώση και που ταυτόχρονα την πολεμούν. Αυτό το περιεχόμενο οι πιο οπισθοδρομικοί σοβινιστές, αλλά κυρίως ο σοσιαλφασισμός θέλουν να το διατηρήσουν πάσει θυσία. Είναι ένα έτοιμο δουλεμένο εμποικόδομημα χτισμένο στην κύρια πλευρά του πάνω στις κομπραδόρικες δραστηριότητες των πιο εξαρτημένων και καθυστερημένων τμημάτων της αστικής τάξης.

Δεν γνωρίζουμε ποια θα είναι η εξέλιξη των ΠΣΕ αν θα αναπτυχθούν ή όχι, και τι ρόλο θα παίξουν. Εξ άλλου ο αριθμός των σχολών ΠΣΕ που υπάρχουν σε όλη τη χώρα είναι ελάχιστος. Τα ΠΣΕ όμως από τη φύση τους είναι απειλή για το σημερινό πανεπιστημιακό κατεστημένο και μια ακόμα μεγαλύτερη απειλή για τα συλλογικά συμφέροντα σημερινά και μελλοντικά εκείνων των κομματιών της αστικής τάξης που κινούνται προς τους Ρώσους.

Η ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ

Αυτό το κατάλαβαν όλα τα κόμματα της αντίδρασης, γι αυτό το λόγο συνασπίστηκαν και, γι αυτό έκφρασαν με ανοιχτά φασιστικό τρόπο την αντίθεσή τους στα ΠΣΕ, στους φοιτητές των ΠΣΕ και, στον πρύτανη ή και σε όσους διαφωνούσαν με αυτούς. Έτσι φρόντισαν να αποπροσανατολίσουν τους φοιτητές του Πολυτεχνείου και τους έδειξαν με το δάχτυλο τους 350 φοιτητές των ΠΣΕ σαν τους ανθρώπους που θα τους πάρουν αύριο το ψωμί τους και κατάφεραν να τους χωρίσουν σε δύο εχθρικά στρατόπεδα.

Φοιτητές του Πολυτεχνείου και διάφοροι εξωπανεπιστημιακοί κομματικοί δημιουργήσαν ομάδες κρούσης εναντίον των φοιτητών των ΠΣΕ και όλων όσων διαφωνούσαν μαζί τους. Οι ομάδες αυτές έδρασαν και στην πόλη των Χανίων. Για καιρό έφτυναν, έβριζαν, απειλούσαν, έδερναν, πετούσαν πέτρες και αυγά, φέρονταν σεξιστικά στις φοιτήτριες και επιτέθηκαν στον πρύτανη σπάζοντας το αυτοκίνητό του σε βαθμό που κινδύνευσε η ζωή του. Ο πρύτανης κατάγγειλε δημόσια ότι αποπειράθηκαν να τον σκοτώσουν και ότι συνεχί-

ζει να κινδυνεύει η ζωή του. Από τότε σπάνια κυκλοφορούν στην πόλη τα μέλη του πρυτανικού συμβουλίου που υποστηρίζουν τον πρύτανη. Ο πρύτανης στη συνέχεια προσέλαβε άτομο για την προσωπική του ασφάλεια, αλλά και για την ασφάλεια του Ιδρύματος.

Από τότε και ύστερα όλα τα πρυτανικά συμβούλια τα συγκαλούσε ο πρύτανης σε ξενοδοχεία της πόλης. Μετά που ηρέμησαν τα πράγματα παρεμπόδιζε ο σύλλογος του διδακτικού προσωπικού την σύγκλιση του συμβουλίου στους χώρους του Πολυτεχνείου.

Η ΠΑΛΗ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ ΓΙΑ ΕΞΟΥΣΙΑ ΚΑΙ ΧΡΗΜΑ

Όμως ταυτόχρονα με την χρησιμοποίηση των φοιτητών ενάντια στα ΠΣΕ το μαύρο μέτωπο αντιμετώπισε το ζήτημα της άλωσης του Πολυτεχνείου και από μια άλλη άποψη. Το Πολυτεχνείο είναι χώρος εξουσίας, χώρος αφαιμάξης των κονδυλίων της ΕΕ (όπως αυτοί το βλέπουν) και χώρος κοινωνικής προβολής εξαιτίας των συμφερόντων που το συνδέουν με την τοπική εξουσία και κοινωνία. Έτσι όλοι αυτοί προσπάθησαν να παρασύρουν και την τοπική κοινωνία με το μέρος τους αλλά δεν το κατάφεραν. Μαζί τους συντάχθηκαν ο δήμαρχος Χανίων (ΠΑΣΟΚ) η Νομάρχης (ΠΑΣΟΚ), ο σύλλογος δικηγόρων και όποια άλλη επιρροή διέθεταν στην πόλη.

Σήμερα όλα τα κόμματα της κοινωνικής αντίδρασης προσπαθούν να πάρουν στα χέρια τους το Πολυτεχνείο. Το ΔΗΚΚΙ με επίσημη ανακοίνωση υποστηρίζει τους αγωνιζόμενους φασίστες, ο Συνασπισμός έκανε επερώτηση στη Βουλή, ο σύλλογος δικηγόρων απειλεί με μήνυση τον πρύτανη, η Καθημερινή έγραψε ένα απίστευτο λίβελο γεμάτο ψευτιές, ο τοπικός τύπος, το ραδιόφωνο και τα κανάλια βρίζουν καθημερινά τον πρύτανη. Ο σύλλογος του διδακτικού προσωπικού ζήτησε παρέμβαση του Αρσένη ελπίζοντας πως αυτός θα υποταχθεί στον τοπικό κομματικό μηχανισμό που προφανώς τον ελέγχει το μαύρο μέτωπο. Οι τοπικοί φορείς, Δήμαρχος, Νομάρχης κ.λπ μαζί με κάποιους καθηγητές των σχολών Καλών Τεχνών Θεσ-

σαλονίκης και Αθήνας έκαναν δύο πυλυδιαφημισμένες συζητήσεις στα Χανιά για να πουν ότι "θέλουμε μεν να φτιάξουμε σχολή Καλών Τεχνών στην πόλη, αλλά ο πρύτανης έφτιαξε μία στα ΠΣΕ και έτσι μας εμποδίζει!"

Όλοι αυτοί λοιπόν απαιτούν τώρα την παραίτηση των πρυτανικών αρχών. Όλοι αυτοί οι διανοούμενοι που είναι διαβρωμένοι από τον σοσιαλφασισμό, τη γραφειοκρατία και το χρήμα καθημερινά εκφράζουν δημόσια την δήθεν ανησυχία τους για το Πολυτεχνείο και τον πόνο της ψυχής τους για το δήθεν κατάντημά του, χωρίς βέβαια να αποκαλύπτουν τα πραγματικά τους κίνητρα και εκείνο που επιφυλάσσουν για το μέλλον του, δηλαδή εκείνο που έκαναν στο Πανεπιστήμιο Κρήτης.

Δεν θέλουν βέβαια να θυμούνται ότι η προηγούμενη πρυτανική αρχή που τους εκπροσωπούσε επάξια καταγγέλλθηκε από τον πρόεδρο του γενικού τμήματος και ότι το επίσημο πόρισμα της επιτροπής ελέγχου του υπουργείου έλεγε ότι τρόπος λειτουργίας του ιδρύματος εμποδίζει την μόρφωση των φοιτητών. Δεν θέλουν να μαθαίνει ο κόσμος ότι το πόρισμα έλεγε ότι η διαχείριση των οικονομικών παρουσίαζε πρόβλημα. Αυτά τους αποκαλύπτουν. Δεν θέλουν να θυμούνται ότι ένα ολόκληρο κράτος κινητοποιημένο στις πρυτανικές εκλογές (γιατί το κράτος είναι όλοι αυτοί), δεν κατάφερε να επιβάλει έναν δικό τους πρύτανη που θα υπηρετούσε τα συλλογικά τους συμφέροντα. Δεν μπορούν να χωνέψουν πως ένας ακομμάτιστος, αλλά εξαιρετικός ερευνητής, όπως ο Δ. Σωτηρόπουλος, ένας απλός δημοκράτης από τα εκατομμύρια των δημοκρατών που υπάρχουν σ' αυτή τη χώρα, μπορεί με τη βοήθεια λίγων ανθρώπων να αντιπαρατίθεται σε ολόκληρο το σάπιο κατεστημένο τους, πως είναι δυνατό ένας άνθρωπος που δεν ασχολήθηκε ποτέ με την πολιτική να αντιπαρατίθεται σ' αυτούς τόσο σθεναρά και αποτελεσματικά. Η σχέση τους με την παραγωγική εργασία, πνευματική και χειρωνακτική, είναι ολότελα

Επίθεση στο ΤΔΚΡ

αρνητική.

ΕΧΟΥΝ ΧΑΣΕΙ ΤΟΥΣ ΦΟΙΤΗΤΕΣ-ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

Χαρακτηριστικό αυτής της κατάστασης είναι ότι το αντιδραστικό αυτό μέτωπο έχει χάσει τους φοιτητές του Πολυτεχνείου. Αυτοί με τη σειρά τους εμφανίζονται αδύναμοι να πάρουν θέση στην αντίθεση φασισμός - αστική δημοκρατία που υπάρχει εδώ και καιρό στο Πολυτεχνείο. Το μέτωπο είναι πια απομονωμένο και χρησιμοποιεί αποκλειστικά τα ερείσματά του στον κρατικό μηχανισμό για να πιέξει. Στις 3-11-98 μετά την συνάντηση των πρυτανικών αρχών με τον υπουργό Παιδείας σε ανακοίνωσή του το υπουργείο δήλωσε ότι τα προβλήματα θα λυθούν από τα εκλεγμένα όργανα. Αυτό το χαστούκι δεν τους συνέτισε. Συνεχίζουν τη λάσπη με νέες ανακοινώσεις.

Καθήκον των φοιτητών των ΠΣΕ και του Πολυτεχνείου είναι να ξεκαθαρίσουν ότι:

α) δεν είναι δυνατόν η ανάπτυξη ενός τόπου να εμποδίζεται από συντεχνιακά συμφέροντα.

β) Ότι η απαίτηση για μόρφωση σε οποιαδήποτε μορφή και αν αυτή παρέχεται αποτελεί βασικό χαρακτηριστικό της απαίτησης για οποιαδήποτε ανάπτυξη. Γι αυτό και η απαίτηση για παροχή εκπαίδευσης από το κράτος είναι δημοκρατικό δικαίωμα.

γ) ότι η εξέλιξη της κοινωνίας δημιουργεί ανάγκες για την μόρφωση των πολιτών

δ) ότι καμία αντιδραστική δύναμη στον κόσμο δεν μπορεί να ανακόψει την ανάγκη και την απαίτηση για μόρφωση γιατί αυτές γεννιούνται μέσα από την πρακτική δραστηριότητα των ανθρώπων, δηλαδή την κοινωνική και παραγωγική πρακτική που δεν μπορεί να εξαφανιστεί.

Καθήκον των φοιτητών είναι να ενωθούν, να καταγγείλουν και να ξεπετάξουν από το Πολυτεχνείο αυτό το αντιδραστικό μέτωπο που έχει καταργήσει και την ανεξαρτησία του σαν ΑΕΙ. Να καταγγείλουν ανοιχτά το φασιστικό περιεχόμενο του σμποτάζ και να πάρουν κατά συνέπεια θέση υπέρ του δημοκρατισμού. Έτσι θα βρεθούν αντικειμενικά αλληλέγγυοι στους συναδέλφους τους του μαθηματικού τμήματος του Π. Κρήτης που αντιμετωπίζουν παρόμοια επίθεση. Η ανάγκη της οικοδόμησης ενός δημοκρατικού μετώπου στα Πανεπιστήμια προβάλλει σήμερα περισσότερο από κάθε άλλη φορά.

Στη διάρκεια των πυρκαγιών του Αυγούστου μια από τις βολικές και εύκολες ερμηνείες που πρόβαλαν μερικοί κουφοκέφαλοι εθνικιστές ήταν ότι αποτελούσαν έργο τούρκων πρακτόρων. Αυτή η ερμηνεία έρχεται κάθε φορά στο προσκήνιο και θα μπορούσε αμέσως να γίνει πιστευτή από την πλατειά μάζα αφού τόσο πολύ και επίμονα έχει δουλευτεί σ' αυτή τη χώρα η τουρκοφοβία. Όμως αυτή η στιγμή δεν έχει έρθει ακόμα. Οι εμπρηστές των δασών έχουν προς το παρόν άλλα σχέδια. Για παράδειγμα οι εμπρηστές του Αυγούστου ήδελαν οι φωτιές να αποδοθούν σε οικοπεδοφάγους ώστε να ενοχοποιηθεί ο Τζουμάκας και το πραγματικά προοδευτικό του, φιλοβιομηχανικό νομοσχέδιο που στοχεύει στους αποχαρκτηρισμούς των ανύπαρκτων δασών. Ακόμα στόχος των εμπρησμών, δευτερεύων όμως, ήταν να ενοχοποιηθεί και ο Ρωμαίος σαν υπεύθυνος της υπαγωγής της δασοπυρόσβεσης στο πυροσβεστικό σώμα.

Αυτός ήταν ο λόγος που τα περί εμπρησμών από Τούρκους πράκτορες έπεσαν εκείνες τις μέρες στο κενό. Ο Τζουμάκας αλλά και ο Γιαννόπουλος ήταν ανάμεσα σε αυτούς που έριξαν αυτή τη γραμμή περί Τούρκων, για να ανακουφιστούν από τις ανυπόφορες πιέσεις των ρωσόφιλων πάνω στη δική τους πολιτική τάση. Θα θυμούνται οι αναγνώστες μας ότι τότε η "Αυριανή" είχε κατηγορήσει σαν εμπρηστές Τούρκους πολιτικούς πρόσφυγες ενώ από "διαρροές" της ΚΥΠ έβγαине αρχιεμπρηστής ένα στέλεχος του ΤΚΡ (m-l). Είχαμε τότε ειρωνευτεί αυτό τον ισχυρισμό και σημειώσαμε ότι το ΤΚΡ (m-l) έχει όντως μια άθλια φιλορώσικη γραμμή αλλά δεν ήταν στην πολιτική του φυσιογνωμία σαν κόμμα, να κάνει κάτι τέτοιο. Άλλωστε σαν είδος, οι εμπρηστές ήταν γνωστοί. Αντιπροσωπευτικό δείγμα τους είχε συλληφθεί. Ήταν ελληνικότατοι υπάλληλοι δασαρχείων που αντιδρούσαν στο νομοσχέδιο Τζουμάκα και στον Ρωμαίο καθώς και φασίστες.

Πάντως έτσι κι αλλιώς ο θόρυβος για τους Τούρκους σταμάτησε με το μαχαίρι αφού όπως είπαμε εκτός από ηλίθιοι οι ισχυρισμοί για Τούρκους πράκτορες ήταν και πολιτικά "ακατάλληλοι". Ειδικά το ΤΚΡ (m-l) αφότου σύρθηκε στο μέτωπο που έστησε γύρω του το ρωσόδουλο ΡΚΚ ήταν κόμμα που έπρεπε να μείνει στο απυρόβλητο και από τους σοβινιστές και από τους σοσιαλφασίστες.

Όμως δεν έμεινε στο απυρόβλητο στη συνέχεια μια από τις οργανώσεις του (μ-λ) χώρου, το ΤΔΚΡ (Επαναστατικό Κομμουνιστικό Κόμμα της Τουρκίας). Το ΤΔΚΡ ήταν εκείνο που είχε δεχτεί την κτηνώδη επίθεση από τους τραμπούκους του ΡΚΚ το 1996. Οι τραμπούκοι είχαν τότε μαχαίρωσει στα πόδια μέλη του ΤΔΚΡ στην προσπάθειά τους να τους διώ-

ξουν από την Ελλάδα. Τότε η ΟΑΚΚΕ είχε σταθεί στο πλευρό του ΤΔΚΡ μαζί με άλλους έλληνες συμπαραστάτες του και είχε παίξει αποφασιστικό ρόλο στο να δυναμώσει ένα κίνημα καταγγελίας των τραμπούκων που ξεκίνησε στην διάρκεια της επετείου του Πολυτεχνείου της ίδιας χρονιάς και κλιμακώθηκε με διαδήλωση κατά του ΡΚΚ στο Λαύριο.

Το ΤΔΚΡ, όπως και όλο το (μ-λ) κίνημα της Τουρκίας μένει βυθισμένο στον γενικό αντιδυτικισμό, όμως διέφερε εδώ και χρόνια από όλους τους άλλους σε ένα καίριο ζήτημα: έδινε έμφαση στην πολιτική πάλη μέσα στις μάζες και καταδίκαιε τον αντίθετο στις διαθέσεις των μαζών, ένοπλο πραξικοπηματισμό, ιδιαίτερα τον φασιστικό - εθνικιστικό του ΡΚΚ. Αυτή είναι μια δημοκρατική αντίληψη και έδινε στο ΤΔΚΡ την μεγαλύτερη μαζικότητα μέσα στις πόλεις της Τουρκίας και μέσα στα συνδικάτα σε σχέση με όλους τους άλλους "μ-λ" και τους τροτσκιστές και αυθορμητιστές κάθε είδους. Γι αυτό το ΤΔΚΡ έγινε στόχος του κούρδικου και του τούρκικου σοσιαλφασισμού και γι αυτό ως τα σήμερα έχει αρνηθεί να συρθεί στο πλατύ μέτωπο του ΡΚΚ στο οποίο έχουν υποκύψει οι υπόλοιποι.

Ταυτόχρονα το ΤΔΚΡ έχει αρνηθεί στο όνομα δήθεν της πάλης ενάντια στον τούρκικο σοβινισμό να συμπαραταχθεί με τον ελληνικό σοβινισμό, όπως κάνουν το ΡΚΚ και οι "μ-λ" ομορτουμιστές που το ακολουθούν.

Με αυτή του λοιπόν τη γραμμή "χαλάει την πιάτσα" κι έτσι του επιφυλάσσονται ξεχωριστά χτυπήματα. Έτσι τελευταία κυκλοφόρησε ένα βιβλίο ενός Μάνου Ηλιάδη με τίτλο "Τούρκικες Μυστικές Υπηρεσίες και η ΜΙΤ" που υποστηρίζει ότι το κόμμα αυτό "έχει δημιουργηθεί" από την ΜΙΤ και πως τα μέλη του είναι πρά-

κτορες, ασχολούνται με διάφορα "παράνομα πράγματα" και αναφέρεται το όνομα του Ριζά Οζλούτας. Το βιβλίο παρουσιάστηκε πρόσφατα στην Ένωση Ανταποκριτών Ξένου Τύπου με ομιλητές τους Στ. Παπαθεμελή, Α. Σαμαρά, στρατηγό Βερυβάκη και άλλους.

Το ΤΔΚΡ απάντησε σ' αυτή την όχι ανώδυνη συκοφαντία με μήνυση του Ριζά Οζλούτας στον Ηλιάδη και με πολιτική καμπάνια ενάντια στους έλληνες σοβινιστές και τους κυπίτες που κρύβονται πίσω του.

Σε προκήρυξη που έδωσε το ΤΔΚΡ γράφει ανάμεσα στα άλλα:

"... φυσικά αυτή η λάσπη και οι βρώμικες επιθέσεις δεν γίνονται πρώτη φορά. Και μια μεγάλη μερίδα της κοινής γνώμης ξέρει πολύ καλά πως σε τέτοιες καταστάσεις ο πιο εύκολος και αποδοτικός τρόπος είναι να κατηγορεί κανείς τους Τούρκους, τις εξωτερικές μυστικές υπηρεσίες κ.λπ γιατί βρίσκει έδαφος. Το ίδιο πράγμα κάνει η φασιστική δικτατορία της Τουρκίας, επίσημα και ανεπίσημα, με πουλημένες πένες, με φασίστες αρθρογράφους, με φασίστες δημοσιογράφους, με λίγα λόγια ότι για όλα φταίνει οι Έλληνες. Είναι πολύ εύκολος τρόπος αυτός, αφού ζυμώνεται με ρατσισμό, εθνικισμό, εθνικά συμφέροντα, πλαστή εχθρότητα, εξωτερικές απειλές κ.λπ.

Όμως τα πράγματα αλλάζουν όταν κατηγορούνται αγωνιστές, επαναστάτες ως εμπρηστές, δολοφόνοι, μαφιόζοι κ.λπ. Εμείς οι αγωνιστές πάντα ήμασταν και θα είμαστε καθαροί και δεν έχουμε κανένα φόβο. Μπορούμε να δώσουμε οποιοδήποτε λογαριασμό να απαντήσουμε σε οποιοδήποτε ερωτήσες, να μιλήσουμε σε οποιοδήποτε μέρος, να αποδείξουμε οτιδήποτε μας ζητήσουν. Όμως αυτοί που ρίχνουν λάσπη μπορούν να αποδείξουν αυτά που ισχυρίζονται με στοιχεία; Μπορούν να βγάλουν τα "άπλυτά μας"; Δεν μπορούν. Όμως εμείς μπορούμε και δεν θα τους αφήσουμε. Όπως ως τώρα στην ιστορία μας δεν αφήσαμε κανέναν να χαρεί μ' αυτά που θεωρούσε κέρδος.

Το ΤΔΚΡ ποιο είναι, από που προέρχεται, εάν υπάρχει ή δεν υπάρχει, το ξέρει ολόκληρος ο τούρκικος και κούρδικος λαός και οι αγωνιστές έξω από τη χώρα μας. Οι ηρωϊκές σελίδες του επαναστατικού αγώνα της Τουρκίας, στις κρεμάλες, στα βασανιστήρια, στα βουνά, στα εργοστάσια, στα Πανεπιστήμια, έχει γραφτεί α-

πό τα μέλη του ΤΔΚΡ. Πάνω από 600 μέλη έχουν δολοφονηθεί από το φασισμό. Το σύνολο φυλάκισης που έχουν δεχτεί τα μέλη του είναι χιλιάδες χρόνια. Χιλιάδες μέλη του ολόκληρα χρόνια μείνανε στη φυλακή...

...Εμείς πιστεύουμε, πως ο αγώνας των πολιτικών προσφύγων που υποστηρίζουν τον κοινό αγώνα των εργατών και των εργαζομένων των δύο χωρών είναι ο κύριος λόγος που δέχονται τέτοιες βρώμικες επιθέσεις. Εάν χαϊδεύαμε τον ελληνικό σοβινισμό και το ρατσισμό και είχαμε "φίλους" αυτούς τους κυρίους, εάν τους βλέπαμε σαν συμμάχους με την αντίληψη, ο εχθρός του εχθρού μου είναι φίλος μου, δεν θα δέχομασταν αυτές τις επιθέσεις. Εσείς κύριοι, είστε άτομοι και ηλίθιοι, βρώμικοι και άθλιοι, εάν δεν αποδείξετε αυτές τις ψεύτικες κατηγορίες σας.

Δεν θα σταματήσουμε να υποστηρίζουμε την αλληλεγγύη των εργατών και εργαζομένων των δύο χωρών, να έχουμε φιλικές σχέσεις με τις ελληνικές οργανώσεις, δημοκράτες, διανοούμενους, επαναστάτες που υποστηρίζουν τον πραγματικό ταξικό αγώνα. Αλλά ταυτόχρονα δεν θα πάψουμε κιόλας να πάρουμε θέση ενάντια στον εθνικισμό και ρατσισμό.

Ζήτω η φιλία των λαών

Κάτω ο εθνικισμός και ο ρατσισμός

Κάτω η προβοκάτσια και οι προβοκάτορες

ΦΙΛΟΙ ΚΑΙ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ ΤΟΥ ΤΔΚΡ "

Η ΟΑΚΚΕ έχει στρατηγικού τύπου αντίθεση με τη σημερινή διεθνή και τοπική γραμμή του ΤΔΚΡ και ακόμα περισσότερο με την γραμμή του για τα ελληνικά εσωτερικά πράγματα (υποστήριξη των αντιδραστικών ψευδοταξικών κινήματων). Ωστόσο η ΟΑΚΚΕ υπερασπίζει με όλη της τη δύναμη την δίκαιη απαίτηση του ΤΔΚΡ να μείνει μακριά από το στόχαστρο των ελλήνων σοβινιστών και των κούρδων συμμάχων του και να διατηρήσει την πλήρη και απρόσκοπτη ελευθερία της πολιτικής του δράσης στη χώρα μας. Ο συκοφάντης Μάνος Ηλιάδης πρέπει να καταδικαστεί. Πέρα από το γενικό πολιτικό ζήτημα τα στελέχη του ΤΔΚΡ που έχουμε γνωρίσει στην Ελλάδα είναι άνθρωποι με πολιτικό ήθος. Είναι κρίμα οι αληθινόι πράκτορες να μένουν ατιμώρητοι και να αφήνονται να ρίχνουν λάσπη εναντίά τους.

ΟΤΣΑΛΑΝ: ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΡΩΣΙΚΗΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΑΣ

συνέχεια από τη σελ. 1

πολύπλευρης υλικής και κάθε είδους στήριξης που προσφέρει η τελευταία εδώ και χρόνια στο PKK, το οποίο διακηρυγμένο στόχο από την πρώτη στιγμή της ύπαρξής του έχει το διαμελισμό της Τουρκίας. Η Τουρκία απείλησε τη Συρία με μέτρα, ακόμα και στρατιωτικού χαρακτήρα, αν αυτή η στήριξη δε σταματήσει, ζητώντας ταυτόχρονα την έκδοση του Οτζαλάν. Να σημειώσουμε εδώ πως τα δύο τελευταία χρόνια το PKK σε στρατιωτικό επίπεδο έχει υποστεί κυριολεκτικά πανωλεθρία από τον τουρκικό στρατό, αφού το αντάρτικο του δεν στηρίζεται στο λαό.

Η Συρία, όντας σε οικτρή κατάσταση εσωτερικά και βλέποντας ότι δε θα μπορούσε σε καμιά περίπτωση να τα βάλει με την Τουρκία, έκανε πίσω και υπέγραψε συμφωνία με την Τουρκία αποσύροντας την υποστήριξη της στο PKK και υποσχόμενη από δω και πέρα να μην αποτελεί το έδαφός της, καθώς και η κοιλάδα Μπεκάα του Λιβάνου που αυτή έχει στην κατοχή της, ορμητήριο και βάση εκπαίδευσης του PKK.

Το ζήτημα του PKK λοιπόν φαινόταν πως όδευε για τη λύση του. Έτσι ανοίγονταν προοπτικές να λυθεί και το υπαρκτό πρόβλημα της απόδοσης μειονοτικών δικαιωμάτων στην κουρδική μειονότητα στην Τουρκία, η οποία, απαλλαγμένη πια από το προβοκάρισμα αλλά και τη βία του PKK, θα μπορούσε απερίσπαστη να ασχοληθεί σοβαρά με το ζήτημα, και να συγκρουστεί από ισχυρή πολιτική θέση με τον τουρκικό εθνικισμό.

Το ίδιο χρονικό διάστημα, όπως γράφαμε και στο προηγούμενο φύλλο της Νέας Ανατολής, νέες προοπτικές ανοίγονταν και για την ευρωπαϊκή προοπτική και το δυτικό προσανατολισμό της Τουρκίας, αφού στην τελευταία έκθεση της Κομισιόν προβλέπονταν τρόποι παράκαμψης του ελληνικού βέτο για την τελωνειακή ένωση ΕΕ-Τουρκίας.

Όλα αυτά ωραία και καλά, αλλά λογάριάζαν χωρίς τον ξενοδόχο. Και ο ξενοδόχος ακούει στο όνομα Ρωσία.

Ο ΟΤΣΑΛΑΝ ΣΤΗ ΜΟΣΧΑ

Όταν η Συρία αποφάσισε να αποσύρει την υποστήριξη της από το PKK, αυτό δεν το έκανε χωρίς προσunenνόηση με τη Μόσχα. Αυτό φάνηκε από την εξέλιξη της υπόθεσης.

Ο Οτζαλάν πήγε αμέσως στη Μόσχα να “πάρει γραμμή”. Η-

λιστα γράφτηκε στον Τύπο ότι πήγε μέσω Κύπρου και με αεροπλάνο των κυπριακών αερογραμμών (Ελευθεροτυπία, 22-10). Ένας καλόπιστος άνθρωπος θα έβαζε αμέσως το ερώτημα γιατί εκεί είναι οι πάτρωνές του, αυτοί που όλα αυτά τα χρόνια βρίσκονται από πίσω του. Πού αλλού να πήγαινε ο άνθρωπος;

Η ρώσικη διπλωματία όμως είναι “γάτα”. Εδώ και μερικούς αιώνες έχει διαπρέψει στο να μετατρέπει το αρνητικό σε θετικό και να αξιοποιεί στο έπακρο όλες τις βρωμιές και τις αδυναμίες των αντιπάλων της.

Στην αρχή έκανε τον ψόφιο κοριό: δεν είδα, δεν ξέρω. «Η Μόσχα απορρίπτει τους ισχυρισμούς ότι ο ηγέτης του PKK βρίσκεται στη Ρωσία» (στο ίδιο). «Η ρωσική κυβέρνηση ανακοίνωσε ότι δεν έχει πληροφορίες ότι ο ηγέτης του Εργατικού Κόμματος του Κουρδιστάν Αμπντούλάχ Οτσαλάν εισήλθε σε ρωσικό έδαφος», διαβάζουμε την επόμενη μέρα, την ίδια μέρα που ο Γιλμάζ ζητάει από τη Ρωσία την έκδοσή του. Στις 5 Νοέμβρη όμως διαβάζουμε ότι η ρώσικη Δούμα, που ελέγχεται από το σοσιαλφασίστα Ζιουγκάνοφ και εθνικιστές ρώσους τύπου Ζιρινόφσκι, ενέκρινε την έκκληση για παροχή ασύλου στον Οτζαλάν σχεδόν ομόφωνα, με 289 ψήφους υπέρ και μία αποχή.

Από τη στιγμή που η ίδια η ρώσικη βουλή έδινε άσυλο στον Οτζαλάν, το ζήτημα έμπαινε με ποιας χώρας το άσυλο θα προκαλούνταν τα περισσότερα προβλήματα τόσο στην ίδια την Τουρκία όσο και στις σχέσεις Τουρκίας-ΕΕ, που είδαμε πως άρχισαν να μπαίνουν στο σωστό δρόμο. Το ρώσικο άσυλο έδινε το στίγμα, δηλαδή, την ακολουθητέα από το σοσιαλφασισμό και την παχύδερμη Δύση “γραμμή”, αλλά αν η ρώσικη κυβέρνηση το ακολουθούσε μέχρι τέλους θα δημιουργούσε προβλήματα **αυτή** στις σχέσεις της με την Τουρκία, θα προκαλούσαν ένταση ανάμεσά τους, κι αυτό θα εμπόδιζε τις δυνάμεις μέσα στην Τουρκία που θέλουν συνδιαλλαγή και συμβιβασμό με το σοσιαλφασισμό (αν δεν τον υποστηρίζουν κιάλας στα κρυφά) να παίξουν ένα πρωταγωνιστικό ρόλο στα πολιτικά πράγματα.

Ας μην ξεχνάμε εδώ πως στην Τουρκία έχουν ήδη κατατεθεί τρεις προτάσεις μομφής (μία από την Τσιλέρ, μία από τους ισλαμοφασίστες και μία από τον Μπαϊκάλ), που πρόκειται να ρίξουν σε διάστημα μιας βδομάδας την κυβέρνηση Γιλμάζ. Η-

δη, λοιπόν, η Τουρκία βρισκόταν σε μια δεινή πολιτική κρίση χωρίς ορατή διέξοδο.

Εξάλλου, η ρώσικη πολιτική πάντα επιδιώκει τα μέγιστα όφελή από μια κίνησή της. Η παροχή ασύλου από τη ρώσικη κυβέρνηση θα μετέτρεπε το πρόβλημα σε ρωσοτουρκικό, ενώ η Ρωσία θέλει, χωρίς να φαίνεται η ίδια ή τουλάχιστον να φαίνεται όσο γίνεται λιγότερο, να το μετατρέψει σε πρόβλημα ΕΕ-Τουρκίας και, ακόμα περισσότερο, να το διεθνοποιήσει, όπως είναι η προσφιλής της ορολογία. Πάντα θέλει να φαίνεται ότι τα χτυπήματα στην Τουρκία τα δίνει η Δύση, ώστε και να την αποκόπτει απ’ αυτήν και, κατά συνέπεια, να τη διπλωρώνει η ίδια καταγγέλλοντας τη Δύση που χτυπάει την Τουρκία!

Έτσι, ο υπουργός Εσωτερικών της Ρωσίας Σεργκέι Στεπάσιν, παλιό κομματόσκυλο, είπε πως η Ρωσία «δεν μπορεί να υποστηρίξει καμιά τρομοκρατική ομάδα» και ότι δεν πρόκειται να δώσει άσυλο στον Οτζαλάν. Γνωστό από παλιά το παιχνίδι της Μόσχας με τον καλό και τον κακό ασφαλίτη. Άλλωστε, δεν είναι ο ίδιος ο Ζιουγκάνοφ που επέβαλε τον Πριμακόφ, γνήσιο τέκνο και αρχηγό της ΚGB, για πρωθυπουργό της Ρωσίας;

ΠΑΚΕΤΟ ΣΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑ

Η γριά αλεπού της διπλωματίας, ο Πριμακόφ, έστειλε λοιπόν τον Οτζαλάν πακέτο στην Ιταλία φροντίζοντας να ειδοποιηθεί σχετικά το Γιλμάζ (το διπλόρωμα που λέγαμε). Και στο αεροδρόμιο τον περίμεναν οι ειδικές υπηρεσίες της Ιταλίας. Τα υπόλοιπα γεγονότα είναι λίγο-πολύ γνωστά και δε χρειάζεται να τα επαναλάβουμε.

Γιατί όμως οι Ρώσοι προτίμησαν να τον δώσουν στην Ιταλία και όχι σε άλλη χώρα της ΕΕ;

Πρώτα-πρώτα (αλλά όχι κυρίως), γιατί εκεί προϋπήρχαν τα απαραίτητα νομικά προσχήματα να του χορηγηθεί πολιτικό άσυλο, καθώς το ιταλικό Σύνταγμα προβλέπει κάτι τέτοιο αν στη χώρα η οποία ζητάει την έκδοση ισχύει η θανατική ποινή. Αυτό είναι και το βασικό νομικό κάλυμα που προβάλλει παντού ο Νταλέμα και ο υπουργός Δικαιοσύνης Ολιβιέρο Ντιλιμπέρτο. Πρόκειται βέβαια για υποκρισία, καθώς αυτά τα ζητήματα θα μπορούσαν να λυθούν με καλή πίστη και μέσω της λεγόμενης διπλωματικής οδού. Θα μπορούσε δηλαδή ο Νταλέμα, αν φυσικά ήθελε την έκδοση του Οτζαλάν στην Τουρκία, να ζητήσει απ’ αυτήν διασφάλιση ότι δε

θα του επιβληθεί η θανατική ποινή. Άλλωστε, η θανατική ποινή στην Τουρκία υπάρχει εδώ και πολλές δεκαετίες, αλλά έχει να εφαρμοστεί από το 1980. Πρόκειται για μια διάταξη του ποινικού δικαίου ουσιαστικά απονεκρωμένη, όπως συμβαίνει και στη δική μας χώρα, όπου τυπικά ισχύει ακόμα η θανατική ποινή.

Όσο όμως και να προσπάθησε η ιταλική κυβέρνηση να εμφανίσει το ζήτημα ως καθαρά νομική υπόθεση, είναι ολοφάνερο πως πρόκειται για καθαρά πολιτική υπόθεση. Όσο περνάνε οι μέρες γίνεται όλο και πιο φανερό ότι το παιχνίδι ήταν στημένο και υπήρχε προσunenνόηση με τον ιταλικό σοσιαλφασισμό. Γράφει σχετικά η Ελευθεροτυπία στις 16-11: «Χθες η ιταλική κυβέρνηση διέψευσε τους ισχυρισμούς των Κούρδων ότι είχε γίνει προσunenνόηση για τον ερχομό του Οτσαλάν. Πάντως, και οι τελευταίοι επιχείρησαν να το διορθώσουν λέγοντας ότι οι επαφές έγιναν με διάφορους βουλευτές». Όμως κι ο ίδιος ο Οτζαλάν σε επιστολή του στον Νταλέμα «τονίζει ότι ήρθε στην Ιταλία γιατί είχε επαφές με Ιταλούς πολιτικούς και άτομα κοντά στην κυβέρνηση» (Ελευθεροτυπία, 17-11).

Αυτό ακριβώς πιστεύουμε κι εμείς πως κρύβεται στο βάθος της σκανδαλώδους στήριξης που προσφέρει ο Νταλέμα στο PKK και τον Οτζαλάν. Μετά την πρόσφατη πτώση του ιταλού πρωθυπουργού Πρόντι, πτώση που προκάλεσε χωρίς προφανή αιτία ο ηγέτης της “Κομμουνιστικής Επανάδρασης” Μπερτινόνι, στην πρωθυπουργία ήρθε ο Νταλέμα, που όπως όλοι οι ευρωκομμουνιστές κινείται πιο κοντά στον σοσιαλφασισμό από όσο οι κλασικοί αστοί πολιτικοί (τρανό παράδειγμα από την περιοχή μας ο Νάνο στην Αλβανία). Μαζί λοιπόν με τον Νταλέμα ήρθαν και τα απαραίτητα “αξεσουάρ”, διάφοροι δηλαδή υπουργοί και υφυπουργοί είτε του φιλορώσου Κοσούτα (που διασπάστηκε από τον Μπερτινόνι) είτε άλλων παρακλαδιών του κυβερνητικού συνασπισμού της “Ελίας”. Σε κάθε περίπτωση, αυτό που έχει σημασία είναι ότι οι φιλορώσικες δυνάμεις μέσα στην Ιταλία αύξησαν σημαντικά τις θέσεις τους και την πολιτική τους επιρροή. Και αυτό έγινε φανερό με την υπόθεση Οτζαλάν.

Έπειτα η Ιταλία είχε ήδη δώσει πρόσφατο δείγμα γραφής με την πρόσκληση που αναφέραμε στην αρχή του άρθρου μας του “εξόριστου κουρδικού κοινοβου-

λίου”. Όλες σχεδόν οι πολιτικές δυνάμεις της Ιταλίας, πλην του Μπερλουσκόνι και του υπουργού Εξωτερικών Ντίνι (κι αυτού μόνο στην αρχή), απ’ όλο το φάσμα, συναίνεσαν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο στην παροχή ασύλου, φανερόντας έτσι την πολιτική δύναμη του σοσιαλφασισμού στην εξωτερική πολιτική της Ιταλίας.

Το πόσο “νομικό” είναι το ζήτημα φάνηκε λίγες μέρες αργότερα, όταν ο υφυπουργός Εξωτερικών Ουμπέρτο Ρανιέρι δήλωσε ότι «η Ιταλία προτίθεται να αναλάβει διεθνείς πρωτοβουλίες και να φιλοξενήσει μια διεθνή διάσκεψη για την επίλυση του Κουρδικού, υπό την αιγίδα του ΟΗΕ» (Ελευθεροτυπία, 19-11).

ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΚΑΙ ΜΕ ΤΗ ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Ζήτημα έκδοσης όμως υπάρχει και στη Γερμανία, καθώς η εκεί Ομοσπονδιακή Εισαγγελία έχει εκδώσει διεθνές ένταλμα σύλληψής του από το 1990, έπειτα από μαραζά βίαιων επιθέσεων κατά τουρκικών στόχων και μετά τη δολοφονία το 1984 του πρώην στελέχους του PKK Ζουλφί Γκεκ, που “εκκαθαρίστηκε” ως διαφωνών από τη μυστική υπηρεσία του PKK “Επιτροπή για τον έλεγχο του Κόμματος”. Ο Οτζαλάν ήταν αρχηγός αυτής της υπηρεσίας και θεωρείται υπεύθυνος της δολοφονίας, όπως και ηθικός αυτουργός για άλλες τρεις περιπτώσεις. Η γερμανική διπλωματία όμως ακόμα δεν έχει ανοίξει τα χαρτιά της και δεν έχει ζητήσει την έκδοση του Οτζαλάν. Αν και αυτό δεν είναι απαραίτητο, αφού υπάρχει ήδη, όπως είπαμε, το διεθνές ένταλμα σύλληψης σε βάρος του.

ΤΙ ΕΣΤΙ ΟΤΣΑΛΑΝ ΚΑΙ PKK

Επειδή εδώ παρουσιάζεται ως ο άγιος με το φωτοστέφανο και ένας αγνός ηγέτης που το μόνο που επιδιώκει είναι να απελευθερώσει τη χώρα του από τον τουρκικό ζυγό (θυμίζει λίγο ’21 η επιχειρηματολογία), αν και σκοπός του άρθρου δεν είναι αυτός, ωστόσο αξίζει να πούμε λίγα πράγματα για το ποιόν της οργάνωσης αυτής.

Πέρα απ’ αυτά που γράψαμε για το τι έκανε στη Γερμανία, το PKK είναι ένας από τους μεγαλύτερους διακινητές ηρωίνης και γενικά ναρκωτικών στην Ευρώπη προκειμένου να χρηματοδοτήσει τον “αγώνα” του.

συνέχεια στη σελ. 9

